

Kristófné Vidók Margit

Pillanatvarázs

Holnap Magazin

© Kristófné Vidók Margit

2021 Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv: Ofra Dóra ©

Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

com www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB–Bindex Kft., Miskolc

ISBN: 978-615-6390-11-0

Milyen beszédes a kötet címe: Pillanatvarázs! Egy szóba sűrítve az egész élet... Kristófné Vidók Margit kötetében a természeté a

főszerep. Elrepít oda, ahol megfordult, s merre képzeletében jár, a mi lelkünk is eggyé olvad a leírt tájelemekkel. Majd a szerelem érzése révén ragad magával s hajóztat minket az öröknek vágyott érzés lágyabb, olykor zavarosabb, haragosabb, szenvedélyes vagy lecsendesedett vizein, végül a megemlékezésekre irányítja figyelmünket.

Sodró, erőteljes ritmusú, zeneiséget árasztó verseiben zenél a

tenger, táncol, sündörög a hópehely, karmazsin ruhát ölt az alkony, ölelkeznek a fák, oson a hold, minden él, érzéssel bír. Eltévedhet a szellő, megtévedhet az ember. Illékony a pillanat, de ezek a versek meg tudják ragadni az elsuhanó hangulatokat. A költő azsúr- foszlányként érzékeli a percek, elidőtleníti a pillanatot. Idillikusak a képek, az eklogák világát idézik. Érdekessé varázsolják őket a szinesztéziák, ránk tud tapadni olvasás közben akár a cseresznyevirág illata is. Ismerős akkordok zendülnek fel bennünk, mi is átéltünk hasonlókat. A nehézségek ellenére minden légiesnek, selymesen bársonyosnak tűnik ebben az álomszerű, misztikus, csodákkal teli világban. Érezzük, hogy a bizakodásnak helye van, hisz balzsamos szellővel simogat minket, és reményszálakat szőnek

pókjai! Az erdő zöld köntösét lecseréli ugyan, a robajló vízesés is velünk zokoghat átérezve bajunkat, de van megújulás! A csend beszél, szerelmet, álmokat kerget. A túlcsondult érzelmek

megindultan táncot járnak. Néhol Juhász Gyula hangján szól. Együtt él, sóhajt a természettel. Zokogva csendülnek a harangok, finoman beárnyékolja az elmúlás a létezést, a felhők ruhája foszlottan loboghat. Egy emlék megidézése kábult lüktetéssel jár, gyönyörrel és fájdalommal. A csönd visszhangjára dobban a költő szíve. A szép emlék lázong, majd megpihen. Néha könnyörtelenek az emlékek, szilánkosra törtek a mesés álmok, dühödt szelek zúzták őket. A múlt folyamatosan mesél, a felszabadító öröklét szolgálhat vigaszul. A lélek feloldódik a végtelenben, s eggyé válik az egésszel. Egy gyönyörű lélek kivetülése ez a verscsokor, egy mélyen érző szív feltárulása. Az érett elégikus dalok mellett egy szép tüköroverset és pár klasszikus szonettet is olvashatunk a kötetben. Pillanatvarázsok bűvkörében lapozgathatjuk ezt a verseskönyvet.

Kutasi Horváth Katalin

Alkonyat

Karmazsin ruháját ölti az alkony,
a lemenő nap még visszapillantott,
remegő páráként száll fel a sóhaj,
betakar az éj puha takaróval.

Gyöngykönnyek peregnek égi lajtorján,
lelkünk kitárul varázsos éjszakán,
gyógyító balzsam, virágok illata,
pislogva jó az ég első csillaga.

Néha megrebben egy-egy alvó madár,
álmában még újra dúdolja dalát,
bársonyos éj figyel fátyolos szemmel,
szellő kergetőzik az árnyképekkel.

Mélykék palástját teríti az égbolt,
lassan közeledik az éji légyott,
andalgó félhold opálos fényei,
eltűnő remények holt ösvényei.

Zenél a tenger

Hullámok szárnyán dallamok szállnak,
köveknek csapódva ritmussá válnak,
árnyék és fény, táncoló páros,
dübörgő tajték, gyöngyberakásos,
morajló hangon akkordot játszik,
szerelmes szív remélni látszik,
búgó-zúgó, kacagó hangok,
örökké tartó titáni harcok,
sikolyok hangját hozza a szél,
egy végtelen melódia életre kél.

Hópehely tánca

Szikrázó fények a friss havon,
elcsodálkozom a jégcsapon,
törekeny kristályként tündököl,
körötte hópehely sündörög,
szél kapja fel, keringőt járnak,
többé ők már nem vetélytársak,
szél szárnyán a magasba szállnak,
majd tovalibbennek egy tánccal.

Tulipánok

Zöld selymű pázsit felett
karcsún az ég felé nyúlt,
harmatgyöngy párás teste
napsugártól lángra gyúlt.

Kecses tulipánfejek,
kelyhük néma örökre,
simítják kacér szelek
szirmukat ezüstösre.

Ékes, színes virágok,
ringatóznak szelíden,
látványukat imádom,
a fény rajtuk megpihen.

Nézd, e csokor milyen szép,
narancsos színben ragyog,
olyan, mint egy festett kép,
csodaszép, még harmatos!

Cseresznyevirágzás

Rózsaszín szirmok földön hevernek,
sugárkoszorút a nap fon köréjük,
opálos fényekkel keverednek,
ölelkező fák borulnak föléjük.

Újjászülető örök természet,
míg múltó időként peregnek szirmok,
rövid életük derűs csendélet,
fák csipkeköténye őrzi a titkot.

Hullámszik, ringat a tavaszi szél,
virágos ágakon ezüst hold oson,
selyemszőnyegen illan csillagfény,
megakad egy percre égi mosolyon.

Nem álmodok, rám köszönt a tavasz,
cseresznyevirág illata rám tapadt.

Éji varázs

Csillagok álmát,
angyala táncát
rejtí az égbolt,
alszik a félhold.

Ébred a nap már,
izzik a fényár,
kelti az alvót,
nyitja az ajtót.

Hajnali szellő,
tengeri sellő,
csobban a hullám,
dallama bujkál.

Érzi a lángját,
zúzza a láncát,
éji varázs itt
szárnyakon elvitt.

Ezüst éjszaka

Tündöklő híd ragyog a víz felett,
csillogó hold fényéből született,
hullámok árnyain illan a fény,
a mélyben fekete, örvénylő lény.

Bársony éj terít mélykék palástot,
köréje labirintust varázsol,
lomhán szálló pára a víz fodrán,
cseppjei, mint szikrázó gyöngyfoszlány.

Szél játszik a fák karcsú ágain,
halk akkord szól, elzengi vágyaim,
csak a fájó szív melódiája
hallatszik az ezüst éjszakába'.

Elfeledett világ

Hihetetlen szépség árad a tájból,
interjút készíték régi tanyákról,
a rozsdás szín alatt piheg az élet,
nézhetem a villás farkú fecskéket.

Kavargó köd fátyolt sző a tó felett,
napkaréj a dombok közül kilesett,
idilli környezet, illatok, színek,
lám, egy apró virág maradt meg dísznek.

Képzeletem szárnyain a jövő int,
a kristály kék ég vidáman rám kacsint,
kicsiny házikó, hol a kedves társ vár,
az otthon, a család, mint reménysugár.

Eltévedt szellő ébresztget szelíden,
békés a világ, lelkem csendesítem,
arany napsugár arcomon vándorol,
a szívem mélyén ide kíváncszom.

Ahol az öreg fűzfa ad hús árnyat,
hol a természet maga a varázslat,
itt többé nem leszek örökös vándor,
de őrzöm a múltunk, leszek a pásztor.

Mámoros tavasz

Elvarázsol a táj szépsége,
üdítő a szél lélegzése,
míg édes illatár ölel át,
érzem a szerelem mámorát,
halkan csordogál a kis patak,
a híd is áll még, hol vártalak,
rózsaszín szirmok hullottak ránk,
remegtünk az utolsó csóknál.

Remegtünk az utolsó csóknál,
rózsaszín szirmok hullottak ránk,
a híd is áll még, hol vártalak,
halkan csordogál a kis patak,
érzem a szerelem mámorát,
míg édes illatár ölel át,
üdítő a szél lélegzése,
elvarázsol a táj szépsége.

Mesés pillanat

Szél sem rezdül a néma tájon,
napsugár csillan lombos fákon,
felgyülemlett érzések tánca,
a boldog szerelem románca.
Hús csapadék oltja vágyamat,
szellő simogatja vállamat,
rügy fakad parányi bokrokon,
a Nap játszik felhőfodrokon.
Bogarak pihegnek fűszálon,
mesés pillanat, elvarázsolt,
ezer parányi csoda repked,
óvatos légy! – megsebezheted.
Pillangó száll, lebegő szépség,
megpihen kezemen, becézném,
simogatnám bársony szárnyait,
ha elröppen, viszi álmaim.

Nyári ragyogás

Kacagó szellő suhan a mezőn,
napfény forrósítja a levegőt,
aranyló fényű ragyogás a nyár,
a csend harmóniája körbezár.

Tündértáncot lejt két sárga lepke,
csillanva szállnak a végtelenbe,
lengi vörösben pipacs pompázik,
zöld szárán egy katica polkázik.

Virágkoszorú szőke tincseken,
bánatfelhők szemedben nincsenek,
nevető arcod örökké nézném,
szép pillanatokat újraélnék.

Selymes pirosban izzó pipacsok,
kedves érzést lelkembe visszalop,
úgy várom, hogy szívemet elragadd,
ölelj szorosan, a perc elszalad!

Tenger és fény

Izzó lávaként átölel a Nap,
körötte azúrkék az ég-darab,
míg lelkemben zsong az alkonyi csönd,
a tenger lebbent bíbor tűzfüggönyt.

Tűzörvény fénye most csak az enyém,
ámulok a szellő lélegzetén,
az idő áll hűs hullámok fodrán,
a percek rajtuk, mint aszúr-foszlány.

Lassan merül az égi óriás,
mélykék víznek adva a glóriát,
e csodás gyönyör izzik és perzsel,
boldogság ez, mitől szívem reszket.

A világ aranyfényszínben ragyog,
szeretném érezni még a napot,
a sugarak lágy simogatását,
hullámokon suhanó varázsát.

Őszi szóttés

Halkan osont a fák között,
a csendben avar zizegett,
aludt a nyár, nem tündökölt,
nyomában az ősz sietett.

Aranyló színeket festett,
sárga és meleg ragyogást,
vörös szőnyege csak terjedt,
nyugalom szállt, nem tombolás.

Rőt levelek hulló nesze,
a hűvös szélben zokogás,
és ahol ezüst köd lebeg,
könnyekbe fojtja mosolyát.

Imádom az őszi erdőt,
a bronzos-barna csillogást,
narancssárgán díszlő lejtőt,
párát lehelő ingoványt.

A hárs, a tölgy is alszik már,
dér csillan sápadt levélen,
reményt ígér a napsugár,
búcsút int tücsökzenének.

Egyre hull a sok-sok levél,
varázslatos tarka szóttés,
foltjaikon eső zenél,
bölcsője az új jövőnek.

Sejtelmes éj

Hozzám beszélt a hold,
nekem suttogott szerelmes szavakat,
elhagyott, apróra tört a büszke akarat,
selyem fénye, míg lágyan átölelt,
szerelem mámora az egekbe szökellt,
hullócsillag pusztán egy villanás,
éji szellő fuvallata puha ringatás,
de hajnal kel a felhők fodros ölen,
átsejlik a jövő az ég ezüstös kódén.

Végszó

Odakint vad szél dühöng,
ereje fogytán már,
de még valamire vár, mintha mondaná:
– Most lecsapok rátok, eltiprom az egész világot!
Semmi válasz, a Föld meg sem rezdül,
de valahonnan a mélyből gúnykacaj csendül.

A sziklák felett

Magas sziklák, gomolygó ezüst köd,
erdő mélyén csillogó fény röpköd,
megannyi szépség, szédítő mélység,
gyöngypára a szakadék szélénél.

Teremtő varázslat, mit ember lát,
hallani az örök szimfóniát,
mámorban fürdik test és a lélek,
tűnő fellegek ragyogón kékek.

Szél simít végig a csodás tájon,
itthon vagyok, ez az én világom,
lenyűgöző a fehér zuhatag,
táncot jár rajta a nap sugara.

Ideköt egy álom, egy szép románc,
hív a természet, hogy újra csodáld,
ébredő öröm gyógyít és ápol,
rejtélyes érzés, és már sugáرزol.

Ábrándos tavasz

Balzsamos szellő cirógat lágyan,
itt van a tavasz, amire vágytam,
sziromszívek bújnak fák ágain,
illatfelhőben szállnak álmaim,
azúrkék égen fehér paszomány,
nap csókol rá aranyló ragyogást,
megfürdeti a patak vizében,
ábrándokat ringat zöld levélen.

Tavasz

málnahabos az ég alja
lassan a napot előcsalja
rigó fütytyent: szép reggelt
megkezdődik a dalverseny
rügyet bontanak a fák
bimbót hoz a sok virág
tündértrombiták zengik
tavasz jöttét bejelentik

Tavaszi hírnöke

Zúzmarás fák alatt
fagyos föld felszakad,
sötétből kibújik,
a fény felé nyúlik,
napon még szundikál
hófehér kis virág.

Álmából ébredő,
hiába jégeső,
bátor kis hóvirág,
várja a nagyvilág,
reményt kelt szívekbe',
készül új életre.

Szégyenlősen szétnéz,
felette a kék ég,
szél hátán tündér jár,
követi napsugár,
szerető fény árad,
tavaszi varázslat.

Erdei tőzegen
övé a főszerep,
kikelet hírnöke,
fogadják örömmel,
zsong-bong a természet,
festői csendélet.

Tavaszi emlék

Szirom-köntösben pompáznak a fák,
simogatják apró napfényszikrák,
patak szeli át a kicsiny völgyet,
a gyönyörű táj szelíden csöndes.
A híd is áll, kissé már ingatag,
bódító a virágok illata,
emlék éled, vele a boldogság,
szívem újra érzi a borzongást.

Szívem újra érzi a borzongást,
emlék éled, vele a boldogság,
bódító a virágok illata,
a híd is áll, kissé már ingatag.
A gyönyörű táj szelíden csöndes,
patak szeli át a kicsiny völgyet,
simogatják apró napfényszikrák,
szirom-köntösben pompáznak a fák.

Újra itt az ősz

Rozsdafoltos leveleken
kristálpárás a lehelet,
lombot színez égi festő,
bíbort csillant őszi erdő.

Bronzos barna avar alatt
kacagó nyár tovaszaladt,
sűrög-forog erdő népe,
szürke ködpor száll az égre.

Mókus bújik odújába,
dió van egy karnyújtásra,
golyák, fecskék útra keltek,
napsugárt űz őszi felleg.

Tücsök keres menedéket,
kitől kérjen szívességet,
nyáron bizony ő csak dalolt,
minden időt elpazarolt.

Méhzümmögés egyre halkul,
őszi szelek tánca lassul,
lombkoronán pók szőtt csodát,
faágakon ezüst brokát.

Napfény lebben, pihenni tér,
felhőtündér hattyúfehér,
könnye pereg némán, csöndben,
ősz telepszik már a földre.

Pipacstenger

Káprázatos vöröslő színek,
szirmai mégis oly szelídek,
lágyan ringó virágzó tenger,
kelyhe harmatcseppet rejteget.

Skarlátvörös uszálya izzik,
a fény játékára kinyílik,
drágakőként ragyog bársonya,
szél hátán hintázik bájosan.

Aranymezőben izzó parázs,
forró nyárban égő tűzvarázs,
karcsú teste olyan csábító,
bíborvörös tánca lázító.

Hullámozó vérvörös igézet,
meghal, ha a földből kiteped,
csodáld mezőkön a szépségét,
óvd, és őrizd törékeny lényét!

A múlt nyomában

Sétáltam lassan az árnyas fák alatt,
ámulva néztem, hol utam elhaladt,
faragott kövek, és a régi házak,
hol titkokról susognak a hársak.

Mennyi szépség! – letűnt korok váza,
emlékeket rejt a falak máza,
íves kapuboltban mívés ajtó,
rajta oroszlánfej kopogtató.

Nem bírt vele az idő vasfoga,
védi rozsdamart, erős pallosa,
most csodálkozva néz a világra,
ha kopogtatnak, szárnyát kitárja.

Évszázadok suhantak felette,
múlt árnyait magába temette,
történelem már minden szó és tett,
ami e falak mögött született.

Békés éjszaka

Már ereszkedik a sötétség fátyla,
utolsót lobban a bíbor nap lángja,
betakar mindent a bársonyos kékség,
feltűnik az égen ezernyi szépség.

Kopár ágakon zsákmányt les egy madár,
távolból is hallani a szárnycsapást,
nyugovóra térő, szendergő állat,
fél szemével lesi a tűnő árnyat.

Múló időben boldog a pillanat,
a balzsamos szellő lágyan simogat,
tündöklő égbolton csipkézett felhők,
sejtelmes képek, kecses égi sellők.

Halkuló léptek, áradó nyugalom,
csillagokkal én is együtt utazom,
távoli városok az éj csendjében
drágakövekként izzó jelenések.

Bíborfényben

Bíbor alkonyat hull alá a csöndben,
varázslatos csoda aranyló gömbben,
tétován álló, hosszúra nyúlt árnyak,
szél kel útra, hol suddognak a vágyak.

Távolban már köd ül gémeskút nyakán,
angyali hárfa szól bársony éj taván,
ciklámen felhők alól pislog a hold,
hol távozó nap palástja még lángol.

Szenderegve rikoltoz egy-egy madár,
halkan jó az este, sötét a határ,
utolsót lobban a fény a tó felett,
vérvörös hulláma beleremegett.

Az ég óriása álomba merül,
holdnak sarlója a sötétre feszül,
hunyorogva közeleg egy-egy csillag,
háztetőn andalgón – a hajnal virrad.

Búcsúzik a nyár

Csak egy pillanat volt talán,
fellobogott, lángolt a nyár,
utoljára csókot dobott,
forró szavakat suttogott,
tarka ruhája lebegett,
még egy percért esedezett,
mosolya tele étellel,
tekintete izzik, perzsel.

Még kéken szikrázik az ég,
hangtalan dalt dúdol a szél,
megáll a mozdulat, úgy fáj,
kedves emlék szívembe váj,
tűnő percben is ott a vágy,
míg fent az alkony árnya száll,
gyöngyként ragyognak csillagok,
és újra érzem illatod.

A víz fodrán kacagva jár,
sóhajt, és búcsúzik a nyár,
szirmokat hint a tó felett,
hol ezüst pára lebegett
arany sugarak fényében,
köddé lett az ég kékjében,
virágillata itt maradt,
ránk mosolygott egy angyalarc.

Ébred az erdő

Szél hullámain érkező emlék,
ölel, ringat a zöld végtelenség,
fák illatos virága hull reám,
dalol a madár május derekán.

Szeretem a lombok susogását,
az éledő erdő szuszogását,
fényárnyak suhannak a kék égen,
szappanbuborék a nap – tűnékeny.

A csend hangja – egy sóhaj könnyedén,
megpihen a természet díszletén,
a vadon szépsége mily igéző,
csupa szárnyalás, álmot idéző.

Elcsendesül a tó

A tó nyugalját vadóc szél kócolta,
bíborhajnal fénye megcsókolta,
madárfütty még idézi a nyarat,
aransárga levél tovaszalad.

Ezüst köd öleli a Balatont,
ringatja, becézi, mint hajadont,
kihalt a móló, a strand és a part,
csak szél süvít, okozva zűrzavart.

Búcsúzik a gyémántkék ragyogás,
sirály kiált elkésett vallomást,
néha megcsillan még a napsugár,
továbbáll az ősz, viszi batyuját.

Felhők ruhája foszlottan lebeg,
árva levél faágon didereg,
puha, fehér takaróját várja,
bár a zord tél jégszívébe zárta.

Elemek harca

Fenn, vad sziklákon rohanó szél dalol,
sötét felhőfátyol szirtekre hajol,
ébredő hajnal úzi az árnyakat,
lenn a völgyben zúg a bőszült áradat.

Vadvizek festik szürkére a tájat,
kőbe vájtak kicsipkézve formákat,
gyöngyöző vízpermet mohát fürdeti,
kezdet és végzet a harcot sürgeti.

Pusztító, tomboló viharok dúlnak,
arany sugarak menedékbe bújnak,
híd alatt a víz még szelíden csobog,
messze robajló vízesés zokog.

Kékben, zöldben játszik a földgömb fénye,
erő és báj a természet festménye,
az örök változás kerek színpada,
fény és sötétség bűvös varázslata.

Elmúlt a nyár

Imádtam a kicsiny patak partját,
a nap égő, aranyló smaragdját,
amint végigkúszik a kidőlt fán,
ágas-bogas gyökerek foszlányán.

Zöld köntösét cseréli az erdő,
leveleken harmatcsepp, didergő,
pára leng a szunnyadó mocsáron,
enyészet ül a parti mohákon.

Szomorú ködfelhő száll a tájon,
búcsúzik a nyár, hagyom, hogy fájjon,
tétován bolyong egy kórakásnál,
majd eltűnik az elágazásnál.

Kopottas kék már az égi mező,
rőt avarba süpped a hegytető,
könnyeket ontanak bús fellegek,
hűvös széllel érkeznek reggelek.

Sebhelyes testén bíboros fények,
ásít a föld – rajta az ősz lépdél,
vörös uszályán esőcseppgömbök,
szegélyére tapadtak sárgöröngyök.

Éltető cseppek

Érintsd meg a víz ezüst fodrait,
ne félj, ha látod sötét foltjait,
kezed érzi hűvös érintését,
halk morajában hallod intését.

Nézd a cseppjeit, milyen szelídek,
barátod lesz, ha lecsendesíted,
vetést, csírázó magokat táplál,
élethez bölcső a lágy hullámozás.

Kék óceán, vagy mint fénylő folyam,
melynek erején elcsodálkoztam,
lelked gyógyítja a halk csobogás,
szeretned kell az esőkopogást!

Gyönyörködj a szép vízi világban,
észleld aranyhídját alkonytájban,
örökké lásd áldásos hatását,
életet adó, lágy áramlását!

Pók szőtte csoda

Az esőszagú, szendergő erdőben
napsugár bujkál bokron szégyenlősen,
fénye fennakad egy selyem szőttesen,
pók szőtte csoda – belefeledkezem.

Harmatcseppek gyémántos csillogása,
gyöngyöket pókháló vesz birtokába,
szorgosan munkálkodik az új művén,
reményszálként ívelő gyönyörűség.

Csodálom a megcsillanó őszi fényt,
ezüsttel vonja be a kúszó repkényt,
ott, ahol köd gomolygott előbb szürkén,
most fényesség terül szét nagyon fürgén.

Pillanatvarázs

Ajándékba adtál múltó reményt,
ábrándot kergettem, egy tündefényt,
most nagyra nőtt árnyékok követnek,
amíg nézlek örök bűvöletben.

Csitt, ne szólj! – a csend beszél helyettünk,
végtelenjében mi is lebegünk,
csillámfény szítál hajad szálain,
és én őrzöm kettőnk szép álmait.

Tengerszem mélysége zölden csillan,
szél játszik velünk, vágyakat ringat,
hegyek ölében páralehelet,
szemed tükrében mélykék fellegek.

Illatod, mint a kinyíló virág,
karodban szendereg a csendvilág,
hol szívverésem őrzi kapuját,
míg a nap ölti aranyсарuját.

Alkonyodik – a fény bíborvarázs,
izzó csillagtáncon hamuparázs,
tűnő perceken lélegzet piheg,
vágyaink gyönyörében megpihen.

Arcomra simulnak zafír éjek,
rezdüléseidben csillagévek
szikráznak fel – és fáznak a szavak,
lélekbe hatol az opálpillanat

A mi dalunk

Fülembe dalol a szél egy dallamot,
hallod-e, kedves? – ez a mi kis dalunk.
Lágyan, édesen dúdol egy hajnalon,
valcert jár a tavasz, de mi siratunk.

Az ifjúi érzelmek szilaj tánca
egyszer majd szelíd öleléssé válik,
a felejthetetlen románc virága
átölel, elringat, de nem szikrázik.

Páros ütemre dobban most a szívünk,
hosszan, mélabúsan jajong a lélek,
megkopottá vált már szivárványszínünk,
hajunk szürkére festették az évek.

Didergő testem idézi a múltat,
még keresem az ismerős dallamot,
de tomboló vihar fülembe fújtat,
az ég sem küld sebeimre balzsamot.

Hamvadó vágyunk sziszegő szél fújja,
földi lét még kicsit árnyékként követ,
leszálló nap halkán fülembe súgja:
emlékezz! – és ne bánd az ősz fűtöket!

Most újra hallani vélem a dalunk,
játszi könnyedséggel magasba ível,
és újra szárnyalunk, elakad hangunk,
emlékek ragyognak fel bíborszínnel.

Álmok tüzében

Jönnek az álmos, fázós reggelek,
nesztelen suhanó ködfellegek,
összebújva a meleg szobában
reménykedünk egy újabb csodában.

Kandalló vörös fényei lesnek,
bűvöletbe ejtve feleselnek,
kígyókként tekergő lángnyelvei
szökő szerelmek rejtekhelyei.

Ne menj! – maradj még, te röpké mámor,
kell a remény – hogy megtört az átok,
újra rám találhat a boldogság,
jóleső, szívtájéki borzongás.

Pattog a szikra, már izzik a vágy,
csókjaid forrók, ölelésed lágy,
szemed tükrében tűz fénye lobog,
fülemben elfelejtett dal zokog.

Ami megmaradt

*„Mindent akartunk s nem maradt”
Ady Endre: Csókban élő csóktalanok*

„Mindent akartunk s nem maradt”
álmunk, örökre szétszakadt,
hittünk csókok erejében,
a boldogságkeresésben.

Hiába minden mozdulat,
gyönyör, kéj, teljes bódulat,
az öröm minket nem talál,
olyan ez, mint a kínhalál.

Akartuk egymást, de nagyon,
és bíztunk egymásban vakon,
elcsókolt csókjaink heve
izzott, fűtött csábereje.

Ismétlődő körforgások,
elfelejtett arcvonások,
új érzések, újabb vágyak
ütköznek szív zátonyának.

Átölelve a végtelent,
érezve a reménytelent,
újra sírunk és nevetünk,
csókok nélkül is szeretünk.

Beszél a csend

Jó most hallgatni a csendet,
míg ölelnek táncos fények,
szívem az örömtől részeg,
mámoros perceket sejtet.

Átölelném a világot,
vállamon forró szél reszket,
szerelmet, álmokat kerget,
így szítva az izzó lángot.

Boldogság lágy dallama száll,
együtt oly édes az élet,
bágyadt napsugár becézget,
egy percre az idő megáll.

Szívem dobbanását hallom,
visszhangzik a zene bennem,
csillagok gyúlnak szememben,
vágysóhaj reszket ajkamon.

Felhőrózsa táncolva néz,
és én megköszönöm neked
csodás, gyengéd szerelmedet,
mit sok, szép emlék felidéz.

Boldog percek

Ne vess, csak ne vess, az élet csodás,
boldog percek, csupa fény, ragyogás,
imádom fejedben a kalapot,
ezt a régi, bohókás darabot.

Mosolyod is tündöklően fehér,
mámoros pillanat mindent megér,
kinyújtom kezem, fogd meg szorosan,
szemed nevet vágytól fátyolosan.

Szerelmes nyarunkat nem engedjük,
ábrándjainkat együtt kergetjük,
veled dúdolnám örökké dalunk,
szörnyű lenne, ha már nem bízhatunk.

Vártalak...

Azt mondtad, várjak rád
– és én vártalak,
míg bimbóból virág fakadt...
– és még mindig vártalak,
szirmokon már a nyár szaladt...
– de én csak vártalak,
rezesen csillogtak levelek...
– ezüstös ködben is vártalak,
szikrázón millió hópehely lebeg...
– és én várlak,
míg betakar a fehér hajú csend.

Csak ennyit kérek...

Most csak éljük át a pillanat varázsát,
karod ölel, érzem szíved dobbanását,
gomolygó álmokképek a néma csöndben,
emlékek remegnek szivárvány könnyekben.

Ajkaid szótlanok, de mesél a szemed,
a gyötrő múltból kísértenek szellemek,
ne félj! – lelkem átölel, őrzi titkaink,
fájdalmam – talán feledtetik csókjaink.

Újra elbűvölsz, és önfeledten nézlek,
feledni nem tudlak, csak általad élek,
várom a hívó szót, mely örömet adhat,
éjsötét felhőket fénné változtathat.

Mámoros érzés, miben mindketten hittünk,
szívünkbe zártuk, de még visszatekintünk,
elrepült évek soha vissza nem térnek,
csak szeress, ölelj még! – már csak ennyit kérek.

Ébredő érzékek

Csillagkárpitos éjvarázs,
holdfény, ezüstös ragyogás,
kacagó széllel szárnyalás,
halkan suttogott vallomás.

Eltévedt, kósza emlékek
feléd repítenek újra,
csalfa, ébredő érzékek –
a lelkemet összezúzta.

Bíborban fürdő éjszaka,
villanó fény kavar vihart,
vad érzelmek viadala,
a bűbáj ismét fogva tart.

Hiába szép szó, esdeklés,
lelkem a bánat járja át,
halálos, néma csendesség,
eloltottad szívem lángját.

Szítáló ködfelhők között
újraéledő látomás,
korhadó emlékek mögött
a szív még megáll tétován.

A vágyak hívó szavára
a két test újra egyesül,
emlékezve a dalára
a szerelem beteljesül.

Együtt az úton...

Arcodon szelíden mosoly dereng,
csillogó szemed a múlton mereng,
mennyi bánat, és örök küzdelem,
mi a lelkedet érte szüntelen.

Elmúlt idők emléke fellobog,
a szív most az örömtől felzokog,
két ember, ki együtt volt a bajban,
hosszú utat tett meg a viharban.

Ma újra megtörténik a csoda,
ígéreted jövőtök záloga,
a hit és remény él szívetekben,
szeretet sugara szemetekben.

Ezen túl is dúlnak majd a viták,
nem mindig lesz színes ez a világ,
és ha néha megsebzéd párodat,
csitítsd el bizonytalanságodat!

Elmúlik a nyár, ősz követ a tél,
hajad is fehérebb az ezüstnél,
az igaz társ így is szeretni fog,
megbecsül, pillantása mosolyog.

A házasság dal, mit együtt írtok,
kacagtok vidáman, néha sírtok,
mégis, amíg lehet, fogd a kezét,
mesélő csend így lesz teljes – Vele.

Fáj az emléked

Emlékeimben él még a varázs,
érintésedtől izzott éjszakánk,
a mosolyod jéghegyet olvasztott,
szerelmünk lassacskán bontakozott.

Perzselő érzések, vágyak éltek,
mára kihűlt – jegesek az éjek,
meghitt órák, édes pillanatok,
tegnapba zuhanó, ígésző napok.

Ki nem mondott szavak most is fájnak,
mi állta útját a boldogságnak?
Zátonyra futottak szép álmaink,
viharos szél üvölti átkaink.

Mozdulna – még átkarolna kezem,
nyugalmamat már sehol nem lelem,
falakat tördelek börtönömben,
búcsút intek balga örömöknek.

Lámpát sem gyújtok, egyedül ülök,
fény elől sötétbe menekülök,
szemed mélységében a fájdalom,
benne saját sorsomat láthatom.

Hozzám tartozol

(Reggeli percek)

Hajnali pára szökken a kertben,
hófehér szirmok selymes keretben,
balzsamos illat oson a szélben,
zajok, hangok is a fénybe lépnek.

Távolból hallom bársonyos hangod,
szemedben boldogság tüze ragyog,
suttogva mondtuk, szerelmünk örök,
én létezésed most megköszönöm.

Kacér, kék égre száll a gondolat,
lángba borult nap vágyat bontogat,
jázminbokor őrzi szívem titkát,
virágai ártatlanok, tiszták.

Fehér csokor, és mámoros percek,
lelkünk szivárványösvényen lebeg,
tűnődő, halvány mosoly arcokon,
már tudom: végleg hozzám tartozol.

Lila álom

Fűszeres illattól részeg a szél,
emlékeiddel nekem üzentél,
újra látom a boldog mosolyod,
szép volt az a nap, olyan bolondos.

Aranyló mezőn futottál felém,
fénylő szemedben láttam a reményt,
azúrkék égen felhő sem rebbent,
rám néztél, és lelkem összerezzen.

Mézédes csókod maga volt a nyár,
mi voltunk az irigyelt álompár,
mindenem voltál, az örök csoda,
a szerelem ragyogó záloga.

Lila, hullámozó nyugalom árad,
az ölemben levendula szárad,
tétován nézel, ajkad rám hajol,
gyönyörperceket pillanat rabol.

Mindent köszönök

Újra együtt ezen a szép helyen,
ahol a csoda megtörtént velem,
szerelmed adta a legszebb órát,
néztük az égen futó fénycsóvát.

Nem feledem az elmúlt éveket,
átéltük a nagy szenvedélyeket,
úgy öllelek itt, mint akkor, régen,
szemed ragyog vágyaink tűzében.

Eljöttünk ide, és emlékezünk,
lassan utunk végére érkezünk,
tisztá vizű tó csillog a mélyben,
a mi dalunk csilingel a szélben.

Neked adnám a fénylő végtelent,
a világ nélküled értéktelen,
ha újra kezdhethénk az életet,
megköszönnék mindent – a létedet.

Nélküled

Vágyom, hogy hallhassam simogató hangod,
messze vagy tőlem, az ég lett otthonod.
Várlak minden reggel, várom az ölelést,
de nem látom arcod, sem párnán a gyűrődést.

Érzem jelenléted minden rezdülésben,
kelő napsugárban, a hold ezüst fényében.
Lágyan simogató, tavaszi szellőben,
ott vagy velem a tomboló esőben.

A lángoló nyári naplementében,
az ősz ezernyi búcsúzó színében.
Hulló hópelyhek fergeteges táncában,
a fagyos tó kristályos hullámában.

Múló évszakok, mardosó fájdalom,
a sóhajok lassan csitulnak ajkamon.
Egyetlen vigaszom az új nap pirkadatán,
hogy találkozunk még az égi csillagtanyán.

Rendhagyó Valentin-nap

Elmondanám neked újra meg újra
reszkető hangon, csakis neked súgva:
szívemben tiéd az örök szerelem,
jéghideg fejfádra is ezt lehelem.

Ablakra rajzoltál piros szíveket,
szerelmed tüze táplálta hitemet,
mosolyod látom tűnő nap fényében,
holdfényes éjszakán csillag képében.

Virágvarázslat köszöntött naponta,
szaladtam mindig ölelő karodba,
túlcsordult érzelmek járták a táncot,
szemekben gyúltak izzó fényszilánkok.

Újabban én viszek neked virágot,
köszönve a Valentin-napi álmot,
hallom az andalító égi zenét,
érzem e szerelem bűvös erejét.

Percek maradtak

Csak egy percet kérek még tőled,
azután minden romba dőlhet,
érzem, vége, nincs már folytatás,
boldog leszel majd más oldalán.

Most hallgassuk együtt a zenét,
dallama száll, a szívünk remél,
szeretni hív mámoros este,
szenvedély mozdul az ütemre.

Ma velünk együtt táncol a hold,
ezüstös fénye földre omolt,
varázsos szeretet-áramlás,
ám félelem ölti álarcát.

Kéz a kézben csillagok alatt,
az utolsó csók fájdalmasabb,
érintésed fájón borzongat,
végállomás – a fény ellobban.

Tavaszi szerelem

Tavaszi virágait hoztad el nekem,
hidd el, csak a szélről könnyezik szemem,
érezem, szerelmünk bontogat vitorlát,
elűzi a lelkem sötét bánatát.

Legyen ez a nap a jövőnk kezdete,
álmaink vágyó, izzó lélegzete,
immár egymáshoz tartozunk örökre,
aranyló nap csábít új örömekre.

Csodálatos szerelem

Gyönyörű volt az első együtt töltött éjszaka,
éreztük, ez több, mint a szerelem mámora.
Forró csókjaid égették ajkamat,
nem volt szükségünk bókokra, suta kis szavakra.
Bíboros palástban érkezett a hajnal,
odakint vidám, pajkos szellő nyargalt.
Vágyón nyújtottad felém kezedet,
tudtuk jól, szeretni így csak egyszer lehet.

Várlak...

Téged várlak a hajnali csöndben,
midőn csillagok fakón izzanak,
mikor a szél légiesen könnyed,
és megállni látszik a pillanat.

Körülöttem jéghideg a világ,
kelő nap melege még messze jár,
álmokat kerget alvó délibáb,
e világ téged mosolyommal vár.

Siess, kérlek! – takarj be, mert fázom,
melegíts fel ölelő karoddal,
reményként érkezzél, fénysugáron,
ott várlak, hol a fák ránk hajolnak.

Végleg elhagyott

Aranyszínben tündököl az égbolt,
lemenő nap partot beárnyékolt,
sugarak csillannak sötét felhőn,
víz felett suhannak pajkos szellők.

Távolban vitorlás ringatózik,
még egy-egy hullám nekicsapódik,
fények játszanak hulló cseppeken,
lelkem mélyén a múltat szenvedem.

Aranyló homokban alvó emlék,
várja a jelet – újra becézzék,
a régi csónakunk még mindig vár,
odatéved egy kósza holdsugár.

A lábnyomok még mindig láthatók,
itt voltunk ifjak, örök lázadók,
szerelem, remény végleg elhagyott,
tűz – szívemben örökre megfagyott.

A szerelmedért

Hunyorgó csillagok az égi rónán,
hold közeledik ezüstös hintóján,
indigó éjben már fénycsókok gyúlnak,
didergő felhőn fagyos könnyek kúsznak.

Az égbolt ékes pompájában ragyog,
aranylant szavával hívnak angyalok,
megbűvölve állok nézve a csodát,
megsimogatnám az ég lágy bársonyát.

A legszebb csillagot lehoznám neked,
gyöngyökké formálnék harmatcseppeket,
ezüst hold sugara lenne a létrám,
csillag-zuhatag az édeni sétány.

Sóhajtó fellegek rejtik vágyamat,
nappali fények úzik az árnyakat,
ezernyi szikra gyúl szemed tükrében,
neved suttogom szerelmünk tüzében.

A vágyam csak annyi...

Remegő lombok idézik a nyarat,
de már az őszi szél suttog fülembé,
bús szívemben múlt emléke fakad,
kacagó démon kerget örületbe.

Szerelmünk zokogva kérte a sorsot,
engedje élni, ki élni akar,
lelkemben gyötrő fájdalom tombol,
míg a ködzuhatag végleg betakar.

Hófehér liliom őrzi álmodat,
jégzivatar tépázza szirmait,
lázasan mormolom a fohászokat,
a sírbolt fedi fájó titkaim.

A vágyam csak annyi, hogy te vezess,
fény sugaraként magadhoz felemelj.

Álmodok rólad

Lehunyt pilláim mögött téged látlak,
érezem érintésed – beleborzongok,
simogatnak alkonyi fények lágyan,
az emlékeinkre visszagondolok.

Csók, könny és mosoly – ez mind a miénk volt,
nyomában a remény derűs, tiszta fény,
nem látlak, de szívem idevarázsolt,
hulló levél száll, mint égi küldemény.

Egy voltam veled virágzó tavaszban,
sejtelmes hajnalok rózsaszín egén,
mára sóhajok, ábrándok maradtak,
álmodok rólad magányom éjjelén.

Hunyt pilláim mögött szólj rám – kiabálj!
várom, hogy jöjj hozzám, újra rám találj!

Az örök szerelem

Múlt ködéből felvillanó emlék,
alkonyi fény játszott a tó tükrén,
hullámokon repült a képzelet,
és akkor megláttalak tégedet.
Szemedben gyúltak kis szikrafények,
csak néztelek enyhe remegéssel,
arcomra gödröket gyúrt mosolyod,
ez a véletlen örömet hozott.
Kezedbe fogtad remegő kezem,
bárki láthatta csillogó szemem,
a legszebb érzés, mit megélhetünk,
történhet bármi, együtt lélegzünk.
Ezer kis örvény kavarog bennem,
megtalált álmom sosem engedem,
nézd a hattyúpárt, táncuk a válasz,
szemükben lobog a hűség lángja.
Azon az andalító szép estén
tudtam, te is igazán szerettél,
már tudom, mi az örök szerelem:
párban ébredni kócos reggelen.

Betakar a csend

Szemeidben látom az ég kékjét,
és benne a tengerek mélységét.

Ezüst pillákon könnyek remegnek,
igaz gyöngyei fájó sebeknek.

Zokogva csendülnek a harangok,
hűvös fuvallat viszi panaszom.

A végtelen óceán hallgatag,
szikrát vetnek rajta a sugarak.

Lelkemen átsuhanó sejtelem:
múló emlékek, sírja jeltelen.

Meghallod-e a szívem jajszavát,
midőn az ég elküldi angyalát?

Nevetsz-e, ha már többé nem leszek,
és lelkemmel játszanak bús szelek?

Néma kiáltás, mi a ködbe vész,
éjbársonyán átnyúló árva kéz.

Aranyló csillagok ragyognak fent,
nyírfaselyemmel betakar a csend.

Csókodban érzem

Csókodban érzem a nyár ízeit,
és amíg a nap simogat lágyan,
én óvom múltó percek kincseit,
többé hiába követnek árnyak.

Vágylak téged mámoros éjeken,
szeretlek – ölelj még! –, én kedvesem,
illatod körbefon, nincs félelem,
hold sápadt csendjében csak reszketek.

Hittük, mindörökké tart szerelmünk,
velem akartál csodás éveket,
mára foszló álmoktól rettegünk,
felénk a haldokló múlt lépeget.

Ébredő érzés

Sziromszívek tűnő fényben,
mámoros csók bársony éjben,
árnyas lugas királynője,
piros rózsza ünneplőben,
sóhaj száll az idő szárnyán,
édes dallam égi hárfán.
Érzés ébred észrevétlen,
szerelem, hogy újra égjen,
harmatselymes illatözön,
vágyfolyamban elmerülök,
eltűnik minden fájdalom,
veled a perc csodálatos.

Ölelj át!

Harcolni akartam érted, értem,
porba hullt utolsó reményem,
hiába kértem egy esélyt,
kiabáltam, hogy megértsd
végre, az életem
adnám, csak maradj
itt örökké!
Ölelj át,
ringass,
el!

Elrejtettek

Emlékdobozokba rejtettek,
hogy soha ne találhassanak rád,
ködfátyolos múltba mentettek.
– Most rezdülésnyi sóhaj vagy a mában,
és fénylő titkok tudója lettél,
szelíd borongás a fakókék égen.
Nyitom a dobozt – zenéljen néha,
csend partjain dobban szívverésem,
sercenésnyi lángszívek éjszakája
feltárja kapuját – rólad álmodom,
ezen a helyen csak az enyém vagy,
vigyázlak, óvlak, hozzám tartozol.
A múltó idő rejtett lapjain
felvillannak apró emlékszikrák,
neved őrzöm – újra tanulok élni,
lassú léptekkel közeleg a remény,
gyógyítva fájó lelkem sebet,
megérintettél – majd elhagytál könnyedén.
Nem sétálunk többé holdas éjeken,
gyönyör és fájdalom követ éberem,
ismerős csendmoraj, kábult lüktetés,
kalitkába zárt emlékek zokognak,
a hajnali sugárral izzón lobognak,
hol vergődve ölelik át a végtelent.

Emlékek

Furcsa érzés – egyedül sétálok,
koldusként a szerelmedre vágyom,
te voltál nekem az örök tavasz,
már csak emlék, mi belőle maradt.

Parti sétányon illatár ölel,
habfelhőkön a mosolyod követ,
újra megigéz ez a ragyogás,
a víz fölötti permetcsillogás.

Elmentél, de kereslek szüntelen,
minden apró jel rád emlékeztet,
azúrkék tengernek csillan fodra,
rajta a nap arany fénye lobban.

Kő-koptatott ölelések csendje,
benne kicsit vigaszra is leltem,
szívem gyógyítja a kék messzeség,
felidézve a régi szenvedélyt.

Múltról álmodok – folynak könnyeim,
emlék már a dal, vágyunk gyöngyei,
árnyék követ a parton, reszketeg,
sóhajába lelkem beleremeg.

Érintésed érzem

Árnyakba olvadó, halkuló zajok,
a szürkeségben bíbor nap andalog,
rózsafényű alkonyt rejt a fák lombja,
süvöltő szél felel a fájdalomra.

Érintésed érzem – szenvedély lángol,
feltörő emlék újra hozzád láncol,
zafírkék égre felhők fátyla borul,
kóborló szívem itt marad zálogul.

Csalogat újra a fénylő messzeség,
átkarol kezed – jó ez a csendesség,
selymes bőröd simogat, elvarázsol,
csak téged nézlek, nem a gyertyalángot.

Gondolkodom

Újra itt vagyok a parti sétányon,
vágyak, félelmek – már minden a múlté,
árnyas fák alatt pihentünk néhányszor,
emlék nehezedik rám mázsás súlyként.

Lila ruhámon fényvirágok nyílnak,
miközben gondolkodom szerelmünkről,
a boldogságot te is kell, hogy hívjad,
így válik valóság igaz eskünből.

Érzem a tűnő időben létedet,
és míg gyémántot lehel a vízfodor,
álmaink úsznak a felhőrétegen,
szenvedélytől lángol a csipkebokor.

Nyugalom és csend öleli lelkemet,
itt béke van, mely szelíden simogat,
éledő reményem fájón reszketeg,
szívem őrzi a régi, szép titkokat.

Most is az vagyok, aki akkor voltam,
de mélyülnek arcom időárkai,
lila derengésben asszonyi sóhaj,
ki újra szeretne meghódítani.

Ha én lennék...

Lennék a nap, és ölelnélek,
lennék a szellő, éreznélek,
ha fény lennél, én csodálnalak,
mint drága kincset, imádnalak.
Hold ha lennék az éj bársonyán,
te lennél igéző látomás,
követnélek, árnyékod lennék,
örökkön együtt keringenénk.
Selymes hajad takaróm lenne,
elrejténélek fellegekbe,
te lennél a hajnali varázs,
fakó égen bíbor-ragyogás.
Tó habjain vízpermet lennél,
én lennék a kék végtelenség,
víz felett az ezüstös pára,
fátylat szőnék kettőnk titkára.

Szerelmes vers

*„Harapj, harapj, vagy én haraplak!”
József Attila: Szerelmes vers*

Erőből csókolj, mard az ajkam,
szoríts, és ölelj fájdalmasan,
kínozz csak tovább, én akarlak,
vágy gyönyörével betakarlak.

Gyötörj! Engedd, hogy érezzelek,
sóvárgó álmok lélegzenek,
szemeid fényében elveszek,
így jó! – mert nagyon szeretlek.

Zokognék, de lüktet a vérem,
eltűnik lassan minden félszem,
hozzád bújok, karomba kaplak,
„Harapj, harapj, vagy én haraplak!”

Régi séták

Egy végtelennek tűnő úton
ezerszer a füledbe súgom,
veled az élet milyen csodás,
mint égen a gyémántragyogás.

Voltak vidám pillanataink,
lágy szellők dúdolták dalaink,
boldog séta az árnyas völgyben,
ölelések réten, a zöldben.

Álomvilág volt, miben éltem,
és csak hagytam, hogy megtörténjen,
éreztem, mozdulna a kezem,
de már az ébredést észleltem.

Ha szembejössz velem...

Múlnak a napok, halványul az emlék,
harmatkönnyekbe burkolózik az est,
csitul a kín, már egyre ritkább vendég,
rőt lombokra az alkony aranyat fest.

Szomorú, különös csend ül a tájon,
a szárnyaló idő pihenni látszik,
rezes-barnán levél csillan a fákon,
nézek utána, szemeimmal játszik.

Csak egy pillanat – röppen a gondolat,
ha szembejössz velem, érzem, létezek,
látom a bú mélyítette ráncokat,
múlt romjain mégis feléd lépkedek.

Kopogó lépteidre dobban szívem,
ha szembejössz velem, szédülök újra,
érzelmek cikáznak ezernyi színben,
hallom a hangod, mely álmaim zúzta.

Nem számít már a fájdalom, gyötirelem,
ha szembejössz velem, a lelkem dalol,
csillogó szemeidbe feledkezem,
míg az ében színű éj fölénk hajol.

Jó együtt

Fények csalogatnak, a nap ránk ragyog,
lágyszellő kap fel egy édes dallamot,
ugyanúgy fülemben kúszik, elbódít,
szerelmet suttogva újra meghódít.

A csend visszhangjára dobban a szívem,
megérkezel, és hozzám bújsz szelíden,
hamvas virágcsokor helyetted beszél,
csillogó szemed boldogságról mesél.

A Valentin-nap nemcsak nőket igéz,
esendővé teszi sok férfi szívét,
szenvédély izzik csillagok tűzésében,
hallgatni jó együtt – a perc tünékeny.

Karjaidban

Karjaidban megbújok csendesen,
nézd! – a zord tenger is még szendereg,
ezüst hullámokon szél hárfázik,
a kelő nap aranyban pompázik.

Csak ölelj! – veled szép minden reggel,
ne törődj most a hulló könnyekkel,
a boldogság csillogó gyöngyei,
lelkünket fénylő szálként ölelik.

Miért is múlik el a pillanat?
- midőn halvány csillagok izzanak,
míg mámoros csókoktól lángolunk,
Ámor örök tüzének áldozunk.

Te lettél az álmom, a végzetem,
nélküled én már nem is létezem,
ha elsodorna tőlem az élet,
én mindhalálig szeretlek téged.

Kereslek

Nem várlak többé,
talán még fájni fog,
ahogy szembejössz,
gondolatom csak vánszorog.
Holnap már a csendet érintem,
álom lesz a tegnap,
szenvedélyünkéből
szelíden izzó parázs marad.
Fájó sóhaj az égre tapad,
hiába minden, többé nem követsz,
szerelmünk holt tetemén
hajnali pír szökken.
Ájultan hull a semmibe
a régi szép emlék,
lázong kicsit, majd megpihen,
elidőz vágyam sebén.
Hol minden óra és pillanat
téged keres szüntelen,
lassan csitul a hevület,
néma hiányban – Te az illat vagy.
Esti szellőn édes-bús dalok,
fülembé súgják: álmodjatok,
fény lobban a remény ablakán,
merre a végtelen szimfónia száll.

Ha majd egyszer...

Ha majd hajadban ezüst csillám ragyog,
arcod bársonyán sápatag lesz a pír,
szemed sem tündököl úgy, mint a zafír,
ajkamról akkor is neked szól dalom.

Forrásként adom az éltető erőt,
mártózz meg bennem, szerelmem ringató,
a csend tükrén emlékeink illanók,
simogatsz lágyan, de már nem perzselőn.

Sóhajodban reszket egész életünk,
és én köszönök neked minden órát,
percet, melyet boldogságban élhattunk.

Ha majd egyszer gyász száll fájó szívemre,
holt emlékeinkből lelkem táplálom,
foltos létemet velük enyhíthetem.

Karomba zárlak

Tenger áradással víz alá merülnék,
fodrozódó hullámokkal egyesülnék,
ringatnak, ölelnek a bársonyos habok,
ég felé szállnak szelíden derűs dalok.

Gyönyörű szemedben rubintos tűz ragyog,
lángoló csókodban végleg elporladok,
ez hát a szerelem – meseszerű, csodás,
érzékek vad tánca végtelen lobogás.

Kandalló fényénél felszökkenő vágyak,
kezedet nyújtod, és én karomba zárlak,
éji csendben a két szív már együtt dobban,
izzó parázs alatt álmok sóhajtoznak.

Hajnalpír fázósan oson a szobába,
eltévedt napsugár lohol a nyomába,
elmúlik a félelem, mi börtönbe zárt,
szívárványszínek festik át a láthatárt.

Még érezlek

Téged érezlek a hajnali fényben,
feléd száll sóhajom susogó szélben,
várlak, hogy újra feltűnj a zöld réten,
illatodban megfürödnék, mint régen.
Andalító csend ölel, hiányod fáj,
emlék éled, borzongat ismét a vágy,
a csodás környezet lett a végzetünk,
ahol elkezdődött a történetünk.
Szemedben láttam a csillagragyogást,
elhitttem a szenvedélyes vallomást,
gondolkodom, mivé lett a szerelmünk,
elsuhant, mielőtt még észrevettük.
Az égre nézve érted mondok imát,
nem kutatom ki, mennyire volt hibás,
egy könnycsepp gördül végig az arcomon,
nem jössz felém – mégis hozzám tartozol.

Még mindig fáj

Zöld ruhában pompázik a park,
de lassan már elhalkul a dal,
napfény csillan a fák ágain,
múlt kering az idő szárnyain.

Vánszorgó emlék játszik velem,
szellő suttogja újra neved,
emlékszel a nyári estére?
nekem most is fáj az emléke.

Keresem az ismerős padot,
hol néztük a hullócsillagot,
egy ütemre dobbant a szívünk,
de álnokság törte meg hitünk.

Régen elfeledett érzések,
megválaszolatlan kérdések,
már nincs, aki fogja kezemet,
hulló levél álmokat temet.

Ne bánd!

Tegnap még karodba bújtam,
veled boldogságban úsztam,
ma csak álmodozom róla,
múló érzés – már csalóka.

Tündérmese volt szerelmünk,
feltétel nélkül szerettünk,
szenvedélytől sodortatva,
nem gondoltunk a holnapra.

Szívemet bánat tépdesi,
szavadat kétely mérgezi,
szétfoszlik minden reményem,
kísért, még fáj az emléked.

Szenvedélytől izzó percek
messzeségbe ellibbentek,
soha ne bánd az éjeket,
őrizd meg a szép éveket!

Ringass el!

Bíbor árnyakon lépked a nap,
parázsló fénye csak ténfereg,
harmatcseppen ül az ég-darab,
elhalkul lassan a lélegzet.

Bársony est öleli csónakom,
felettem a mélykék fellegek,
messzire száll fájó sóhajom,
ábránd és vágy már csak szendereg.

Szél játszik édes, bús dallamot,
hullámfodron csillag-csönd oson,
látom a tűnő pillanatot
a kanyargó, arany partokon.

Ringass el, te szelíd hullámozás,
szívemre terítsd a mosolyod,
ringass, hogy múltjon a sóvárgás,
miközben lelkem simogatod.

Mesélj, ölelj! – mint akkor régen,
dúdold a dalt, színezd álmaim,
ragyogjon újra nap az égen,
táncoljon a folyó habjain!

Ringass el te is, kis csónakom,
mint anya a kicsiny gyermeket,
múltjon el végre a fájdalom,
ébresszenek mosolyreggelek!

Szerettelek

Magányosan az éj csendjében
a vágyszomjas esedezések
rám hullajtják fájó hangjukat,
és élük kínzó halálukat.

Szenvedélyek még kísértenek,
lehet, hogy álom – csak képzelet,
szerettelek nagyon, jól tudod,
de majd ebből is kigyógyulok.

Érzelmeink vad viharában
álmodtam nyári éjszakában,
illatod elkísért az úton,
és a dal zokogott a húron.

Neked nem kellett a szerelmünk,
hűtlenül léptél át felettünk,
vergődés tűnő fényfátyolban,
én mégis érted imádkoztam.

A csalódás, ami engem ért,
vezeklés múltunk bűneiért,
ne nézz vissza! – én elengedlek,
emlékeink majd melengetnek.

Veled volt szép

Bíbor köntösét ölti az alkony,
fénye bearanyozza a partot,
álmosan nyújtózik már a tó is,
habruháját lassan összegyűri.

Titkokról mesélnek éji fények,
nap pírja lobban, eltűnik végleg,
szívemben feléled sok szép emlék,
ha tehetném, újra csókot csennék.

Képzeletem már a múltba szalad,
ölellek a bársonyos ég alatt,
szép hajad elterül a válladon,
csillagok fényénél csodálhatom.

Behunyom szemem, érzem illatod,
mily boldogok voltunk fiatalon,
ez a pillanat örökre enyém,
veled lett teljes az életmesém.

Utolsó tánc

A lágy melódia átölel újra,
elrepít messze a fájdalmas múltba,
ugyanaz a dal szól, ugyanaz a tánc,
a felejthetetlen, édes-bús románc.

Azon az éjen csak néztél csendesen,
keringő dallama csupa érzélem,
tétova léptekkel indultál felém,
lelkemben újra feléledt a remény.

Éreztem, tested átveszi a ritmust,
karodba bújtam, a lábunk elindult,
hófehér ruhámban hercegnőd voltam,
csak a perc számított – hozzád tartoztam.

Sejtettem, ez lesz az utolsó táncunk,
véget ér minden, szétfoszlik az álmunk,
most még érints! – ez a pillanat miénk,
higgyünk benne, mielőtt még felednénk!

Ég sziluettjén tűzfények, csillanók,
a balzsamos szellő lágyan ringató,
lüktető szívem dobbanó ritmusán
szerelem dalolja örök himnuszát.

Vesztettem

Aranyló ágakon bíborfények,
megtöltik a szívet melegséggel,
csend perceg a kék fátylú tó felett,
tévelygő szél varjak után ered.

Húvös a völgy, lelkemet tükrözi,
emléked az életem üldözi,
kis fehér virág áll, mint gyertyaszál,
hihetetlen, milyen békés a táj.

Feléget mindent ez a szerelem,
szárny nélkül többé nem repülhetek,
hiányzik a régi társ, a család,
végleg elvesztettem ezt a csatát.

Visszatérés

Tétován álltam a meredek parton,
kívántam, ez a perc örökké tartson,
midőn a hajnal fénymosollyal csábít,
harmatcseppeket a kelő nap szárít,
azúrkék ég simul tenger ölébe,
vágyai úsznak messzeség ködébe.

Halk morajlással üdvözlő a tenger,
feddően zúg, és én csak állok csendesen,
emlékeket ébreszt balzsamos szellő,
messziről követnek régmúlt esztendők,
míg lépkedek a ködös, csalfa úton,
hol gondolatban újra hozzád bújok.

Most egyedül vagyok – kinyújtom kezem,
hiányzik az ölelés, a szerelem,
csendnyalábjain élednek dallamok,
összetört szívek gyógyíthatatlanok,
visszajöttem ide, hol boldog voltam,
itt várok a szirten remény-hagyottan.

Nem látom már az ismerős alakot,
a napszíttá, foszló szalmakalapot,
úgy szeretném hallani a hangodat,
átélni veled a nagy kalandokat,
de mindez csak ábránd, múltó képzelgés,
elhagytalak – már nem válhatsz részemmé.

Békére lelve

(akrosztichon)

Láttam csillagok tündöklő fényét,
Éreztem a mindenség lüktetését,
Lelkem szabadon szárnyalva ragyogott,
Ez az éjszaka mindent megadott.
Kék-selyem bársonyos végtelenség,
Remény éledt, vele égi békesség,
Alaktalan, könnyű ragyogás terült,
Gyönyörű pillanat szállt időtlenül.
Osontak felém elsiratott álmok,
Gomolygó felhőkön megtört az átok,
Átölelt újra a csillámló kékség,
Sugarat bontott mennyei szépség.

Elúztél

Siess! – szinte súgtad a szavakat,
azt hittem, tréfa az egész,
láttam villámlani szemed,
már nem voltam annyira merész.
Féltem, ha hangod fölemeled,
lelkem az emlékektől menekül,
hallottam megint a gúnyos kacajt,
éreztem, többé már nem akarsz.
Sietve indultam tovább,
valahol vár rám egy másik út,
belül ezernyi sebből vérzem,
fájdalmam sikoltva kér bosszút.
Zúgolódik, dörmög a józan ész,
szívemben bús fájdalom rág,
néha az ember még hátranéz,
de szemeit új fények vonzzák,
hol reményként csillan a szivárvány.

Éjszakák

Besurrantak hozzám régi éjszakák,
leplükkel takarva tiszta szenvedélyt,
Szürke, néma sóhajvásznai csöndek
reszkettek vágytól éhes percekért.
Függönyrojtok bársonyába szökve
titkok ültek hold-sütötte rögre,
körbefont az álomszerű csoda,
dalolt a múlt, szívem volt a kotta.
Hazudtak az arra járó szelek
melódiát játszva a zsindeken,
az éj sötét zengésébe rejtve,
reményem bújt – újabb csatát veszve.
Fájó ébredések, tünde álmaim,
megkopottá váló gyermekvágyaim,
messze szálltak kéklő derengésben,
végignézve gyötrő szenvedésem.

Hosszú az út

Sietve érkezel hozzám,
hosszú az út, mit megteszel,
hajnali pír már csak foszlány,
bolyongsz, emlékeiden gyászlepel.
Nem akarod, de könnyörögsz
értem, érted, belül kín rág,
nem tréfa ez, hol gonosz sündörög,
lelkeket rabol a hazugság.
Marcona éned halkán csak dörmög,
föllázadnak régmúlt álmok,
siess – nézd, az égen tündököl
eső áztatta szivárványod.

Két világ között

Soha! – hallottam a választ,
hiába könyörögtem,
eltapostad röpke örömet,
zokogástól reszketett vállam,
de csak néztél megvetően.
Öngyilkos álmok lelkembe vájtak,
éreztem, csontkezek húznak,
gyere! – körbefontak árnyak,
enyészet harcolt már a hússal,
és nem bírtam mondani, hogy Igen.
Lángolt a reggel, űzve az éjszakát,
fénye virágot szőtt kopott falakra,
életre kelt, dalolt a kék madár,
szeretet-illat szállt a magasba,
betöltve vele árva szívemet.
Sorsomba szöttek láthatatlan kezek,
hatalmas kosárnyi reményt,
gyógyulóban már a régi sebek,
szél fújta tova múltunk szennyét,
hajdani dalunk egyedül az enyém.

Könyörtelen emlékek

Esőcsepp gurul kopott köveken,
sátrakba menekül, ki él és mozog,
lelkesevésem még így is töretlen,
miközben az eső hajamon csorog.
Vízfüggöny lebeg az arcom előtt,
ázottan, remegve várok egy jelre,
és lám, oszlanak lassan a felhők,
elfelejtett emlék éled bennem.

Mézes-mázos szavak csapták be szívem,
rossz tanácsot adtak hűtlen barátok,
ezután kerültem őket nagy ívben,
nem kértem többé íztelen kalácsot.

Régi ismerős, ki nyakamba ugrik,
tapsolva ujjong, hogy újra láthat,
eszembe jutnak fergeteges bulik,
a buta kis liba, aki folyton lázadt.

Mindig tudtam, nem babra ment a játék,
szilánkosra törték mesés álmaim,
soha nem volt bennük segítőszándék,
és én lelkembe zártam fájdalmaim.

Egyszer volt... volt egyszer egy élet

Régen nekem is volt erőm
harcolni a sorsommal,
mára már reszkető hangom
miatt megmosolyognak.

Elmúltak a szép májusok,
arany-bíboros az ég,
az ősz vár rám türelemmel,
elringat a csöndesség.

Emlék maradt a szerelem,
álmokat az éj lopott,
de itt maradt a régi dal,
miért szívünk dobogott.

Felhőtlen, boldog ifjúság
tovatűnt az évekkel,
bölcsebbek lettünk általa,
élünk békés lélekkel.

Fakulni látszanak fények,
ma már minden nap nehéz,
de őrzi a lélek és szív
az egyszervolt életét.

Hiába minden...

Merengve nézem a hulló pelyheket,
az emlékek még olyan elevenek,
szemem előtt táncot lejtő remények,
felvillanva szállnak a messzeségbe.
Uram, nézz most rám! – könnyeim peregnek,
múlt szellemei lassan betemetnek,
jégvirágok nyílnak érzelmek helyett,
a csend is fáj – rám telepszik, megsebez.

Az éj templomát ezüst hold fürdeti,
új nap jövetelét egyre sürgeti,
hiába minden, már alig van erőm,
fények ölelkeznek puhán, reszketőn.
Emelj fel magadhoz, segíts felednem
a rosszat, bűnös éltetemet temetnem,
megtört szívemmel előtted térdelek,
hála neked, átölel a szeretet.

Gyötrődés

Lelkemet égeti, gyötör a láz,
hiába minden esdeklő fohász,
sós könnyeim áztatják arcomat,
tűzpántlikát sodor az alkonyat,
hol álmokat zúznak dühödt szelek.
Tomboló elemek táncba hívnak,
nem elég, hogy előttük térdelek,
sötét felhők bánatomból híztak,
öröm lidérces fénye szédeleg,
alul az út ezüst pora szökken.
Elszálló remények váza zörren,
hiába nyújtod kezed utána,
nem ragyog többé a csalfa fénye.
Meddig kell elviselni éjeget,
hol vihar bög lángoló szirteken?

Hinni kell

Hinni kell a holnapban,
a tegnap már elszökött,
de megmaradt a dalban,
és keresztülhőmpölygött
vérvörös alkonyatban,
a szív fájón felnyögött,
bízva még remélni mert.

Sorakozó holnapok,
kápráztató remények,
örökös viadalok,
mint a kalandregények,
szép varázspillantatok,
jövők létrejötteinek
kivívott diadalok.

Hinni kell az új napban,
az élet mosolyog rád,
mi fáj, hagyd a tegnapban,
most eljött a te órád,
élj végre boldogabban,
halld az öröm dallamát,
és a szív újra dobban,
ledobva életek átkát.

Idő

Csak a pillanat számít,
a perc, amely elámít,
kezedet kezembe téve
elvarázsol a boldog jövő fénye,
rohanó percek sprintelnek,
a múlt ködébe vesznek.

Most állj meg! – ne hibázz,
ne rágódj, ne tétovázz!
Ragadd meg két kézzel,
élvezd gyönyörrel, kéjjel,
mit neked szánt e földi lét,
éld át a fiatalság örültségét!

Sors

Lehajtott fejjel lépdelsz, és félsz,
sötétben izzó szemekből ítélsz,
láttad a csillagok hideg ragyogását,
az idő és tér örök változását,
nem vonzott a nyugodt élet soha,
nyakadon ült sorsod démona,
felállni nem tudsz, nincs már akaratod,
együtt dalolnak veled bukott angyalok.

Számadás

Életünk karmája,
csillagokba rejtve,
sokmilliárdnyi év
kódolt üzenete.

Miből is lettünk, és
merrefelé tartunk,
a válasz bennünk van,
itt csak áthajózunk.

Üstökösként száguldunk el,
egy villanás a létezés,
az idő peremén állva
az egyensúly édeskevés.

Pillants vissza az utadra,
látod, mit hagytál örökölni,
lehet, pokoli torz vigyor,
mit felróhatnak bűnödül.

Ám egy angyali, szép mosoly,
amit lát szemed legvégül,
mivé lettél, miként éltél,
megkapod mind összegzésül.

Szegénység

Hajnali gomolygó pára,
az utcán sok a kis árva,
ellopott vágyak és álmok,
csak reménytelenség vár ott,
szemükben ég a nincstelenség,
nekik ajándék a kidobott kenyér,
bűzös kukák kínálják a menüt,
míg az urak odafönt töltik a kedvük.

Idők...

Az utcán rohanó emberek,
szemekben az értelem szendereg,
felrázni nem lehet magába mélyed,
milyen szép is volt a barlangélet,
meg kellett dolgozni az elejtett vadért,
tenni is kellett a jobb holnapért,
nem kellett sok ruha a fatörzsön,
de kellett a gögyi, hogy bütyköljön,
talán mégis kár volt lejönni a fáról,
már nem szabadulhat az üvegkalitkából.

Még mesél a múlt...

A múlt árnyai hozzám tapadnak, égetnek,
elfutni szeretnék, de egyre csak érkeznek,
emlékek erdeje néhol még ködfoltos,
fakult selyempárától itt-ott rozsdafoltos.
Legördülő könnyeimtől homályos képek,
elfeledett, felbukkanó, kedves lények,
örömben, bánatban voltatok hű társaim,
tovatűntetek az idő suhanó szárnyain.
Most gyóntatni jöttetek, s megálltok tétován,
remények csillannak az égi kristálykupolán,
szívem kábultan jár örömtáncot idebent,
a bánat egy sóhajjal tovalibegett.
Ingatag lépések – az idő visszafelé jár,
hogy összeülhessünk, utat mutat a holdsugár,
délibábos álmaink kacagva szaladnak,
hiába – az ifjúság már visszahozhatatlan,
de szép ez a késői, ezüstös ragyogás,
csak a csend beszél, és az esti harangzúgás.

Hímzőnők

Egyik öltés másik után,
virág nyílik kezük nyomán.
Előbb zöld jön, majd a sárga,
szép a hímzés hagyománya.

Szépen, lassan jönnek sorba,
következik a színpróba.
Rózsa nemcsak piros lehet,
kék nefelejcs is megihlet.

Szerényen simul ibolya,
liluló, szép a mosolya.
Öröm nézni a színeket,
a kész virágfüzéreket.

Csodás minták, szinte élnek,
helye van a díszítésnek.
Tisztelet a hímzőnőknek,
egyedtől-egyig népművészek.

Mikor bánt a szó

Mennyire tud fájni a szó,
éget, a lelkedbe hatol,
éles tőrként szívedbe döf,
az érzett gyötrelem megöl,
nincs gyógyír, a füledbe cseng,
érzed, örökre megsebzett.

Érzések kelnek zokogva,
levegőért fuldokolva,
elfelejteni nem tudod,
hogyan sikerült, csak hazudod,
perzsel még mindig az éle,
bánt, fájdalmas az emléke.

Évek múltán is feléled
támadva a gyengeséged,
megbocsájtás gyógyír lehet,
így felejtet el a sebed,
elengedve a múlt rémét
megleled újra a békéd.

Lélekvesztő

Bánat sóhaja, vitorlám szele,
sós könnyeim hullámozó tengere,
vízfodor taraján csillanó fény,
hánykódó hajó, veszélyes örvény.

Széllal szemben, ádáz küzdelemben
a zátony így kikerülhetetlen,
parti villanás utat mutatva,
így hajóm halad tovább suhanva.

Hamis kikötők, lehulló álarc,
küzd a lélek, de hiába lázad,
a sors előre megírta könyved,
válaszúton dönteni kell bölcsen.

Őrjöngő vihar, cikázó villám,
parti szirtekre hullanak szikrák,
rongyossá tépett vitorlavászon,
lidérces fények lejtenek táncot.

Horizonton feltűnő remények,
megtalált, csapodár szökevények
bújócskát játszottak eddig velem
– léteznek! –, elhinni alig merem.

Ne siess, idő!

Ne siess, idő, állítsd meg a percet,
itt várnék még – hol álmaim teremnek,
és szívemben még a gyönyör bizserget,
hol az érzelmek, vágyak követelnek.

Idő, kérlek, állj meg egy percre,
csak annyit kérek, ne siess – várj!
A titok ne maradjon rejtve,
esedezem: most lassabban járj!

Élvezhessem a pillanat varázsát,
ne mélyítsd el arcomon a barázdát,
éget így a múlt utáni sóvárgás,
engedd néznem a szépség szárnyalását!

Magány

Régi társam a magány,
szorosan karjába zár,
elmenekült a mosoly,
érezte, itt ő fogoly,
útra kelt, becsomagolt,
szánta, mit elpazarolt.

Örök nyugalom

Mikor már téged hívnak távoli fények,
és kóborolsz sugárzó csillagtájakon,
szívdobbanás, mint meteorütközések,
szerterepülnek izzó villámszárnyakon.

Míg hologramod fénylőn ível az égre,
a perc töredékéig még életre kel,
visszahullva, átváltozva égszínkékre,
szellemfénye egyesül a végtelennel.

A fény örök ölelésében lebegve
a ragyogó világosság magába zár,
leszel az égen átsuhanó fénykéve,
mely a holdsugár hátán néha hazajár.

A csend harmóniája lágyan átölel,
égi zene békét sugároz – bódító,
angyali kacaj felhőkön átcsilingel,
érzed, az öröklét itt felszabadító.

Sárga levelek...

Sárga levelek fekete zongorán,
szítáló esőcsepp zenét komponál.
Eljátssza az élet utolsó dalát,
érezem a haló virágok illatát.
Múltat temet a csendes emlékező,
avar alatt a remény még éledő.

Egy csokor sárga levél a zongorán,
a tépett szirmokon eső csordogál.
Bús szellő oson sírokon zokogva,
hófehér liliom földre omolva.
Illata az öröklétben körbeleng,
szép szárán égi fuvallat zörgetett.

Szívnek ezernyi sebe fájón lüktet,
felhőfürtöket már a holdfény fürdet.
Éji kupolán csillagok ragyognak,
a nemlét határán lelkek vacognak.
Borongós, túlvilági, reszketeg fény,
melyen megfakultan csillan a remény.

Ahol a csend ölel

Ott vagyok, hol a csend ölel,
A szirtekhez az ég közel,
Itt béke van, és bársonyest,
alant a tenger ráncot vet.

Eltűnik itt a gondolat,
messze hagyom a gondokat,
puhán ringat a lélegzet,
lelkemben nincs már félelem.

Csak ülök itt, és lebegek,
ében éjben egy lehelet,
egy anyagtalan világban,
háborítatlan magányban.

Bűnök, vágyak és indulat,
csillagok őrzik titkunkat,
a testem már nem viselem,
a végtelenben létezem.

Egy vagyok itt az egésszel,
egy lélek Isten kezében,
szeretetről beszél a hang,
szívem érzi, igaz a dal.

A csend zenéje

Hófehér karjával ölel, simogat,
békét sugározva lelkem gyógyítja,
néma tisztasága szívem szólítja,
a csend zenéje elbódít finoman.

Két hang között varázslat a lágy trilla,
a lélek hangtalan, nyugalmas csendje,
kezdet és vég szimfóniája benne,
bársony szirmai remény könnye illan.

Kozmikus áhítat, tengermorajlás,
meghitt szeretet, vagy könnyed sóhajlás,
az egymásra találás fény-ünnepe.

Ezerarcú csendben fájó rettegés,
alkonyórán halált hozó szenvedés,
templomok csendjében néma áhítat.

Érzékek tengerén

Kóborolnak szótlan, lelket csitítón
angyalfelhők a végtelen kékségben,
csend ölel ezernyi múltó szépséget,
bársony érintésük szívet gyógyító.

A pillanatban némán száll az idő,
békés nyugalmában megszűnik a zaj,
felhőfodrokra száll gyöngyöző kacaj,
sóhajok zenéje lelket érintő.

Boldogtalan létben fájó csendesség,
üvölt a lélek dúlt vágyak tengerén,
sötét látomás csillagtalan éjben.

Jéghideg világban megdermedt öröm,
halódó virágán ébred a gyönyör,
hömpölygő zenéje fénybe áradó.

Az én ajándékom

Az a nap maga volt a csoda,
bolondos április nem tréfált,
a legszebb ajándékot hozta,
és én néztem ámulva, némán
a pici lüktető életet,
remegő ajkam csókot lehelt,
feledtem a fájó éjeket,
szívem ott előtted térdepelt.

Kisfiúból kamasszá váltál,
titokban néztelek, vigyázva,
éreztem, szeretetem táplál,
láttalak búsnak és vidámnak,
gyermeki éned még álmodott,
adni szerettem volna neked,
de hirtelen minden változott,
láttam könnyektől fénylő szemed.

Tiszta, őszinte lelked adtad,
mikor elhagytak reményeim,
te hitted, hogy minden változhat,
őrizted, óvtad testvéreid,
most, ha ránézek nagy fiamra,
büszkeség, hála, amit érzek,
mellettem voltál a viharban,
öleltél óvón – hogy ne féljek.

Kívánok neked ezer csodát,
rügyekbe zárt örökös tavaszt,
égbe küldöm a legszebb fohászt,
légy boldog, légy újra nagy-kamasz,
éld át az ifjúság varázsát,
leveszem válladról terheim,
lássam az öröm szárnyalását
és önfeledt, boldog perceid!

Nagy Richárdnak, ki tudta, a szeretet csodákra képes.
Anyukájával (*ki egyben kolléganőm is*) **küzdötte végig a**
kezeléseket (*akkor 19 éves volt*), **és mellette állt, ha**
segíteni kellett.
Édesanyja kért meg, hogy 26. születésnapjára szeretné
egy verssel köszönteni.

Gyönyörű az élet!

Szép a világ, ölelnek mesés fények,
kékek, zöldek, tüzes narancsos színek,
fenséges látvány az égi békesség,
érezni a szívdobbanást, lélegzést,
magadba zárni az égi szólamot,
hallgatni a halk, hullámszó szót.
Dacolva viharral – szemben a széllel,
nem törődni vele, csakis a széppel,
ha pihe-puha csillogó palástot
terít a tél, és gyémántot varázsol,
hallani a fenyőfák suhogását,
a madárhangból kelő új szonátát.
Gyönyörű az élet, érezd, és értsed,
apró rezdülések, amiket észlelsz,
míg a nap tüze arcodon vándorol,
a múlt idővel te is változol,
örök marad a természet szépsége,
az égbolt ragyogó türkiz kéksége.
Lehetsz bánatos, vagy boldog és vidám,
illatát rád is ontja ezer virág,
éjjel a sápatag hold fényét lesed,
fénylő csillagok uralják a teret,
és lelked ujjongva szárnyal, szabadon,
gyönyörű az élet – élni akarod.

Adjon az Isten

*„adjon úgy is, ha nem kérem”
Nagy László: Adjon az Isten*

Adjon az Isten hitet,
legyen ez a te kincsed,
adjon friss vizű forrást,
mely étet dús gabonát.
Adjon dolgos kezeket,
kik gyúrnák a kenyeret,
reményt a szenvedőknek,
ételt az éhezőknek.
Szeretetet a földön,
senki ne gyűlölködjön,
szívekben legyen béke,
mutasson utat fényed!
Kacagjon minden gyermek,
daloljon, mondjon verset,
árváknak meleg otthont,
arcokra boldog mosolyt!
Sok örömet földi létben,
óvó karja mindig védjen,
„adjon úgy is, ha nem kérem”
a léleknek békességet!

Elfeledve

Hiába a papír, üresen ásít,
remegő kéz nyúl – írná a szavakat,
toll hever mellette, írásra csábít,
ereje fogytán, keze, mint fadarab.

Könnytelen szemekben lázas gyötrem,
csendes magánya bús és örömtelen,
fényről szólt az éneke, most éj oson,
bársony leplébe rejti hús alkonyon.

Hol a költő fekszik, sírja jeltelen,
magával vitte a legszebb verseket,
nem égeti többé a szív bánata,
végzete lett a lélek alázata.

A líra elásva pihen hant alatt,
búcsúzó sugár a rögökre tapadt,
árva virág bújik ki a föld felett,
kelyhében gyöngyszemként csöppnyi víz remeg.

Ó, a NŐ

Egy bűvös szó: a Nő,
lehet még tipegő,
sehova siető,
tiniként kesergő,
az örök hisztiző.
Ifjú hölgy bombanő,
szívében megtörő,
menyasszony, lebbenő,
feleség – istennő,
anyaként kitűnő.
Bánatos szepegő,
elhagyott szerető,
örökké nevető,
bajokat feledő,
szerelmes epedő.
Haragtól sziszegő,
vesztesként csüggedő,
kacéran ígésző,
álmokat kergető,
az örök kétkedő.
Bosziként eltűnő,
seprűvel röppenő,
szellemet idéző,
örökös fecsegő,
mindenben feltűnő.
Szívében reszkető,
sebeit viselő,
családot éltető,
jogokért tüntető,
az igaz örök – Nő.

Egy kicsit másképpen...

A férfiak szeretik nagyon e napot,
örömmel üdvözlik ők is a nőnapot,
koccintanak sűrűn az egészségünkre,
csak köszöntenek – hozzák fel védelmükre.

Egymás után emelgetik a poharat,
hiszik: így boldoggá teszik a napodat,
hogy el ne felejtsek, a kezükben csokor,
késésük oka útszéli tövisbokor.

Azért köszönjük nektek, hogy vigyáztok ránk,
ne döntsön le bennünket a másnaposság,
sűrűn bizonygatva, mennyire szerettek,
és áldozathozatalról zengedeztek.

Szívből köszönjük a nőnap i bókakat,
ezen a szép napon kapott virágokat,
csak annyit szeretnénk kérni így utólag,
figyeljete ránk többet, ne csak futólag.

A szeretet, tisztelet, mely felénk árad,
március nyolcadikán elkápráztat,
oly sok jut belőle egyetlenegy napra,
tegyünk el belőle a hétköznapiokra!

Értsd, és érezd...

Lágyan, óvatosan érintsd meg őt,
az erősnek látszó, törékeny nőt,
lelke mindig gyengédségre vágyik,
szerelmes szavaktól kivirágzik.

Belső lénye a sugárzó szépség,
szemében nyugalom, szelíd kékség,
az otthon melege vele teljes,
megérdemli a napi figyelmet.

Szerető társ és igaz jó barát,
anya, ki a rosszért is megbocsát,
szerelmes nőként sóvárog bókra,
kis kényeztetésre, forró csókra.

Érezned kell lelkében a zenét,
és nézd a könnyfátyolos, szép szemét,
érintésedre életre kelve,
izzó szenvedély zuhan a csendre.

Ne kelljen azért ünnepnek lenni,
hogy néha virágot vigyél neki,
szívében örök vágy a szeretet,
drága kincsként őrizd a kedvesed!

Az év többi napján is köszöntsd őt,
ismerd el, és tiszteld benne a nőt,
mindegy, hogy néz ki, kócos és fáradt,
feléd akkor is szeretet árad.

Március 15.

Vannak napok, melyet nem felejtünk el,
felvillan fénye mindig, mint csodajel,
örökké fénylő csillagként ragyognak,
új reményt adva születő napoknak.

Régi márciust fűtötte szenvedély,
bátor ifjakban izzott lelkesedés,
a költő szavára egy nemzet felelt,
szabadságot kért, melyet kiérdemelt.

Ibolyaillatú, tündöklő tavasz,
lobogó zászló, nemzetiszín szalag,
erő, hit, remény, mi belőle árad,
és a szabadságvágy újra feltámad.

Legyen mindig példa hősies tettük,
március eszméjét el nem felejtjük,
és míg magyar szív dobog e hazában,
remény is csillan az ég ablakában.

Légy áldott...

Áldószó kísérje a hősokeket,
a bátor, márciusi ifjakat,
zászlókat bontva, örömittasan
zengték a dalt, keltve a nemzetet.
Érces hangjukra a nép válaszolt,
egyként mondta: rabságból elég volt,
lobogók lengtek tavaszi szélben,
sasmadárként szálltak fel az égbe.

Vércsepp sem hullott, csak virág nyílt,
szabadság eszméje harcba hívott,
légy áldott, márciusi ifjúság,
győzelmet aratott az elszántság.
A virágillatú friss tavaszban
börtönajtón kulcs fordult lakatban,
felpattant a zár, törtek a láncok,
szabadság tündökölt rozsdás rácson.

Feltámadt holtából a magyar nép,
zengte a dalt, mi örök példakép,
lelkes, izzó szemekben élt a vágy,
szívükben érezték a változást.
Áldott legyen a pesti ifjúság,
kiknek szent volt e hon, a magyarság,
emlék a harc, és örök büszkeség,
történelmünkön égi fényesség.

Üzen a szél

*„Forr a világ bús tengere, ó magyar!”
Berzsenyi Dániel: A Magyarokhoz (II.)*

„Forr a világ bús tengere, ó magyar!”
Vérengző hatalmak szítanak zavart,
öldöklés, és ártatlanok halála,
harctereken a bombák robbanása.

Hamu és pernye borítja a földet,
halálhörgés tölti be most a völgyet,
értelmetlen, ádáz gyűlöletet szít,
megnyomorított lélek, kit irányít.

Több gyalázatot ne tűrjön senki el,
bátorság! – láss igazságot szemeddel,
vöröslő fáklyaként lobogjon a láng,
eljött az idő, most talpra állhatnál!

Istenem! – segíts szenvedő népednek,
nemzeti emlékek olyan tépettek,
elhivatottság győzelmet arathat,
léptei nyomán új élet fakadhat.

Tomboló viharok ébresztőt zúgnak,
büszkeség lángjai újra kigyúlnak,
ősök üzenetét hordozza a szél,
becsület, szabadság – mit ne feledjél!

Ébredő világ

Húsvét napján tűnik a sötétség,
reményt ringat a végtelen kékség,
csend van, olyan tiszta, ártatlan csend,
feltörő fohász szívünkben örvend.

Érte, ki felvállalta bűneink,
ki átérezte szenvedéseink,
meghalt értünk, bukott angyalokért,
múltért, és eljövendő napokért.

Mi még most is a bűn korát éljük,
hiába volt az áldozat értünk,
teremtett világunk pénzt hajszolva
nem lát tovább, urait majmolva.

Töviskoronán rubinos vércsepp,
azóta mindig a szégyen ébreszt,
a bűn, mit ember ember ellen vét,
pokolra küldve testét és lelkét.

Fakadó rügyek, nyíló virágok,
tavasz köszönt ébredő világot,
bíborvörös derengés a hajnal,
köszönt a csermely kristályos hanggal.

Barka nyílik, ünnepet ül a föld,
feltámadt Jézus, megtörik a csönd,
milyen szép az ölelő szeretet,
gyógyítja a fájdalmas sebeket.

Megállt az idő

Megállt az idő, csak egy pillanatra,
elidőzött a májusi orgonán,
magába szívta bódító illatát,
ellopta a legszebb szirmokat,
egy szó volt rájuk írva:
„Mama”,
de letörölte a mostoha sors keze.
Nekem már szomorú a május,
mert elmentél örökre,
a napot, az órát feketére festem,
fekete ágon fekete virág,
fekete árnyak, fekete világ,
fekete gyertyán vérvörös a láng,
szívemben őrizlek, édesanyám.

Amit adtál

Adtál nekem szeretetet,
kedvességet, mosolygást,
gyöngy voltál a tenyeremben,
szemeimben borostyán.

Tanítottál minden szépre,
szíved értem dobogott,
hitet adtál, ami éltet,
ez volt az én templomom.

Összeomló világomban
te voltál a napsugár,
segítségért kiáltottam,
reményt adni te tudtál.

Minden szavad dallam nekem,
lehet könny, vagy kacagás,
áldást hintő drága kezed
nekem adta tavaszát.

Virágszirmok ékes kelyhén
harmatcseppes ragyogás,
óvón őrzöm lelked csendjét,
anyák napi látomás.

Messze vagy

Neked adnám, hogy éljen benned,
múlt csodáját, a lágy dalokat,
megtölteném vele a csended,
hogyan hallhasd a földi hangokat.

Sok szépet szeretnék mondani,
de eltakar hideg kőkereszt,
hit, remény életem romjain
elém terít fénylő szőnyeget.

Az idő visszafelé pörög,
kicsi vagyok, míg te óriás,
megannyi emlékem könyörög
neked szőve aranyglóriát.

Sokasodnak nélkülöd-évek,
ölelnék megannyi tegnapot,
rezdüléseik mába égve
hullócsillagok a kertfalon.

Fájó csönd ül szívem zugában,
körbefonva a sok emléket,
májusi szelek himnuszában,
bársonyos hangodra emlékszem.

Kevés itt a szó és köszönet,
te éberem vigyáztad álmod,
láttam a szeretet-könnyeket,
hallottam könyörgő fohászkod.

Ölelnék, de már messze vagy,
szemeidre ében éj simul,
csillagfényed rajta nyomot hagy,
lelked a végtelenbe indul.

Anyák napja van – imádkozom,
üzenetet visznek fellegek,
édesanyám, őrzőangyalom,
nem felejt el soha gyermeked.

Igaz szívvel, szeretettel

Kérges kezed tenyerében
cirógató melegség,
kis kezemet körbefontad,
tudom, nagyon szeretted.

Apám helyett apám voltál,
szíved csupa szeretet,
tanítottál emberségre,
játszottunk a tereken.

Nekem adtad összes kincsed,
lelked legszebb darabját,
szivárványos percek ölen
messze szállt a kacagás.

Kiolvastunk minden betűt
télidőben könyvekből,
mindig óvtál, vigyáztál rám,
féltettél a könnyektől.

Repültek a gyermekévek,
könny csordult a szemedből,
kis hercegnőd felnőtté vált,
értettem a csenedből.

Köszönöm, hogy voltál nekem,
nem érdekelt származás,
eltévedtem sors utamon
te voltál a fáklyaláng.

Tenyeremben kérges kezed,
reszketeg az időtől,
cirógató melegséget
adok én a szívemből.

A legszebb ajándék

Nagyon régen, sok-sok éve,
két kisgyermek lép a fénybe.
Ajándékot kaptam tőlük,
szeretetből párnát szőttünk.
Sok meleg-színt, emlékeket,
bánattól majd megvédenek.

Kicsi szívük olyan tiszta,
kacagásuk vidám trilla.
Szaladnak a karjaimba,
kincsek ők a napjaimnak.
Szél kapja fel illatukat,
Uram, őrizd csillagukat!

Aranysugár ölelgeti,
fényglória körbeveszi.
Gyermekeket csak úgy szerethetsz,
ha hozzájuk felemelkedsz.
Gyógyítgatom fájó lelkük,
mosolyuktól szívem derül.

Elrepült az idő gyorsan,
nézem őket titkon, lopva.
Amit kaptam, nem feledem,
gyémántnál is értékesebb.
Szívből adták a szívemnek,
régi párnát átszínezve.

Az élet csodája

Apró kezét az ég felé tárja,
szemében ragyog igaz hit lángja,
ártatlan lelke boldogságra vár,
reménység egén ő a fénysugár.

Tiszta, hófehér az ő világa,
gyenge szívének bársonyvirága,
álmai még szabadon szárnyalnak,
ne engedj utat sötét árnyaknak!

A gyermek születése mind csoda,
a kötődés és jövő záloga,
mégis, küldetésük más-más lehet,
bizalmaért neked kell küzdened.

Van, aki beragyogja napunkat,
tőle mosolyt és derűt tanultam,
a másiknak az élet csak tréfa,
türelmem teszi próbára néha.

Mégis esténként hálát rebegek,
hogyan teljessé tették az életem,
tisztan tekintetük még rám ragyog,
és átölelnek gyengéd kis karok.

Tanítsd meg őt a szépre és jóra,
neveld az őszinte, igaz szóra,
láttasd vele az ékes szivárványt,
röptessetek együtt papírsárkányt!

Véletlenül, ha mégis elbotlik,
úgy érzi, minden álma szétfoszlik,
fogd meg a kezét, és légy támasza,
legyél Te a gyógyír a bánatra!

Égi menedék

Élénken él az emléked bennem,
nem búcsúztál – én álltam döbbenetben,
még itt voltál, de lelked útra kész,
emlékezeted néha visszatért.

Láttam, tested csont-sovánnyá fogyott,
de szemeidben a fény ragyogott,
szavak nélkül értettem a kérést,
engedj el! – a szívem már megbékélt.

Akkor és ott megértettem mindent,
földi életed most búcsút intett,
már nem engem láttál, a fény hívott,
az ismeretlenbe ajtó nyílt.

Öleltelek volna – hogy ne menj el,
látod, Mama! – küszködök könnyekkel,
talán nem is hallod, amit mondok,
halálos csend – én beleborzongok.

Arcodra szelídült a fájdalom,
a szenvedést meg kellett váltanod,
a Nap sem kísér utadon többé,
Hold ezüst fénye ölel örökké.

Érzed a mélységek rezdülését,
a hajnali dallam csendülését,
szemeid a kék óceánt hordják,
szivárványszínek adnak koronát.

Könnyedén lebegsz az égi hídon,
új élet vár rád egy másik síkon,
a halállal megszűnt földi léted,
sugárzó fény lett a menedéked.

Édesanyám emlékére

Ne sírj!

Újból emlékezni jöttem,
látni az ezernyi apró lángot,
ahogy gyémántként szikráznak fel
a ködbe borult tájon.
Emlékezünk mindannyian valakire,
anyára, apára, testvérré, baráttra,
itt vannak mind, lélekben velünk,
ha szellő simogat, ők fogják kezünk.
Ne sírj! – szólnak hozzánk ezernyi módon,
velünk vannak, mikor a napsugár csókol,
midőn a hajnali csend átkarol,
hangjuk szól, mikor a madár dalol.
Eljönnek este a fénylő csillagokkal,
álomba ringatnak holdfény-karjukkal,
esőcseppekben az ő drága könnyük ragyog,
velünk vannak, vigyáznak ránk, mint angyalok.
Hideg márványon imbolygó mécsesek,
csak köszönni tudjuk drága létetek,
hófehér szirmok hullanak a földre,
emléketek szívünkben él mindörökre.

Halhatatlanok

Hajlongó hófehér szirmokon
eső csordogál, bánat zihál
elfelejtett régi sírokon,
és borzong a nyugtalan világ,
csöndjébe csüggedt fájdalom váj.
Lángokban lobogó emlékek
kis kincsei a múltó létnek,
emlékszel? – Bennem, mint végtelen
film pereg újra a pillanat,
ölelnék, hol vagy?.. Kérdezem.
Árnyak osonnak a sírkertben,
hozzájuk szólok: - Te, Te vagy az?
Szél lebbent fátyolt, nincs felelet,
borostyán simul rád – megágyaz,
betakarnak hulló levelek.
Kérlek, adj fényt hosszú utamon,
reményt adj! – Nyugtasd meg lelkemet,
legyél te a szelíd fuvallat,
bús magányban gyógyír sebemen,
ködvilágban a fényzuhatag.
Emlékekből koszorút fonok,
halhatatlan gyöngy benne a perc,
szenvedő gyászom egyre csorog,
újra él most minden másodperc,
miközben ezernyi láng lobog.

Tiszta fénnnyel

Lobogjon, égő tiszta fénnnyel,
az első gyertya szelíd lángja,
szívekbe költözzön a béke,
gyűlölet ne kaphasson szárnyra!

Néptelen utcákön félelem,
bezárt ajtók mögött reszketőn
éled a hit, sötét éjjelen,
gyógyítva beteget, szenvedőt.

Hófehér, ezüstös tisztaság,
átölel lágyan a szeretet,
láttatja advent szép csillagát,
lelkünkben a hívő gyermeket.

Végtelen csend terül – semmi zaj,
csillagének száll a föld felé,
reményként csillog az angyalhaj,
örömhírt hordoz a messzeség.

Karácsony érkezik

Pihe-puha táncot lejtő hópihék,
nekem örökké szép ígézet marad,
mikor fehérbe öltözik a vidék,
és messzire száll a fenyő illata.

Ilyenkor újra átélem a csodát,
ámulva nézem a fénylő csillagot,
egyetlenként ragyog az ég bársonyán,
utat mutatva gyengéden rám hajol.

Karácsony érkezik esti fényekkel,
vele az éltető remény szelíden,
templomig kísérnek tiszta lélekkel,
bicegő hitünket égbe repítve.

Messze az ezüstoffényű végtelenben,
ott fent, angyalok mosolyogva nézik,
minden házra béke száll hófehéren,
vele szeretet jár az ölelésig.

Talán ma egy kicsit boldog a világ,
és megbocsátják egymás sok vétkeit,
meghatottan szállnak az égbe imák,
és a földi lét most egyként lélegzik.

Ünnepi fényben

Suttog a fenyves,
álmodik csendben,
várja a percet,
ünnepre kész.

Hófehér csipkén
jégvirág diszkrét,
csúcsokon dicsfény,
aranylón ég.

Kristályos felhőn
angyal hoz csengőt,
hangja száll erdőn,
szívekhez szól.

Egyetlen csillag
fénye felvillan,
ragyogó tiszta,
reményt adó.

Várva várt óra,
mesélnek róla,
zengi a szózat
Jézus jöttét.

A csendes éjben
szeretet ébred,
újra hit éled,
béke vár rád.

Maradjon veled,
érezd, mit jelent,
árad a zene,
dobban a szív.

Tartsd meg e kincset,
benne kell hinned,
karácsony hirdet
igaz csodát.

Karácsony estéjén

Hófehér selyembe öltözött a táj,
jégcsipke tündököl fenyvesek hegyén,
csillagok fényében aranyló bűbáj,
hozzá szél komponál mennyei zenét.

Angyali érintés, szűzi tisztaság,
szeretetről szól ma a születő fény,
aranylón lobog az összes gyertyaláng,
szívemben feléled újra a remény.

Az éj kék bársonyán ragyogó csillag,
régi karácsonyokba repít vissza,
hallom messziről csilingelő hangod.

Angyalharangként öleli lelkemet,
hömpölyög, árad, mint égi csermelyek,
ünnepet szépít, itt van emléked.

Kellesz nekünk, karácsony!

Kihalt utcákon pislákol a remény,
feldíszített tereken csak szél zenél,
hó sem esik, szürkén ásít a város,
én halkan kérdezem: – Hol a karácsony?
– Ott van, nézd! Ott, hol a szeretet nyílik,
zárt ablakok mögött aranylón izzik,
nem kell a pompa, elég a pillanat,
melenget, izzik karácsony csillaga.

Mézillatú szobákban mosoly ragyog,
fenyőágon gyertyalángú csillagok,
gondbarázdált arcokon éledő hit,
angyalkezek hintik remény gyöngyeit.
Lassan szétterül lelkünkben a béke,
ezüstfehérben újra jóság ébred.
És súgva kérdezem: – Ez a karácsony,
ez, mikor az ünnep ölel magához?

Lassul a világ, az idő szinte áll,
a félelem, aggodás még meg-megáll,
temérdek könny és fájdalom kíséri,
halvány még a remény, mégis megérint?
Szívünkben békésen szuszog az ünnep,
szelíd csend vigyázza meghitt percünket.
Mégis kérdezem: hol van a varázslat?
Fehérlő függönyök rejtik a választ.

Fűtött szobákban a lebbenő árnyak
dobbanó szeretetgömbökké válnak,
pillanatokba karcolva a csodát
ajkak rebegik a hálátelt fohászt.
Zúzmarás éjben, fenn a bársony égen,
feldereng egy csillag, tündöklő fénnel.
– Ilyen a karácsony – csendes békeesség,
vele hit, remény, szeretet lépdel még.

Múlik az esztendő

Fáradtan bandukol búcsúra készen,
tizenkét hónap követi serényen,
tudja, mi lesz most, bűnösnek kiáltják,
az elmúlt évet egyenként bírálják.

Mi is volt a vétke, maga sem tudja,
csendben tépelődik, a sors mily furcsa,
egy évvel ezelőtt örömmel várták,
benne álmukat, a megmentőt látták.

Nem kíván egyebet: letenni terhét,
hallgatni a végtelen örök csendjét,
most majd az öccse lép a nyomdokába,
reményt, hitet visz sokak otthonába.

Te pedig adj hálát mindegyik napért,
küzdj az álmaidért, és a holnapért,
mindig csak a jót add, nem visszavárva,
ne kérdezd, hogy mindennek mi az ára!

Segíts a szegényen és szenvedőkön,
hogy a szeretet egyre tündököljön,
igaznak maradni hamis világban,
bölcsen döntené a heves vitákban!

Hidd el, csak így lehet szebb ez az éved,
ne bántsod a régit, már halkul a lépte,
éjfél közeleg, és ebben a csendben
újév aranyfátyla lassan fellebben.

Csillogó díszekkel, hangos zenével,
őszinte szívvel, tiszta hófehérben
újév kezdődik, hogy milyenné válik,
rajtunk áll, hogy lángol-e vagy parázslík.

Szilveszteri illúzió

Mitől is búcsúzunk így év végén,
egy szám változik, a többi marad,
megyünk tovább életünk ösvényén,
magunkkal cipelve, mi ránk tapadt.

Ki hát a hibás? – az év nem lehet,
életet, sorsokat sem változtat,
csillagokba írva a felelet:
Ember küzdj! – hogy ne lehess áldozat.

Mégis itt marad a gond és bánat,
örömtelen és sivár nappalok,
gyűlölet jár szerte a világban,
hiába fakad ima ajkakon.

Gyöngyöző pezsgő, mámoros este,
álnokul becsap jobbat ígérve,
szilveszter napján hinni kell benne,
szebb lesz az élet múltból kilépve.

Míg a két mutató eggyé válik,
szép illúziót ringatnak fények,
áldás száll ajkáról háztól-házig,
éjfél ad randevút az újévnek.

Vágysóhajok szállnak az ég felé,
bennük ezernyi kívánság lebeg,
aranyló tündöklés az éj szemén,
reményt adón egy új hajnal dereng.

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom:

Kutasi Horváth Katalinnak, aki rengeteg munkája mellett vállalta a lektorálást, és megírta könyvem ajánlóját. Komoly szakmai tapasztalata segítette a könyv végleges formájának létrejöttét. Mindvégig biztatott, hitt bennem és mellettem állt.

Gyermekeimnek, akik türelemmel voltak irántam ebben az időszakban:

Lányomnak, Kristóf Beátának a csodás fotóért, mely a könyv borítója lehetett.

Gábor fiamnak, aki elnézte, ha órákat ültem szobájában a számítógépnél.

Hálásan gondolok kedves költőtársamra, Hegedűs Gáborra, aki ott volt, ha szomorú voltam, mosolyt csalt arcomra, és bölcs tanácsaival segített.

A **MANE (Magyar Alkotók Nemzetközi Szövetsége)** elnök asszonyának, **Hekkel Arankának**, ki segítette fejlődésemet.

A **Holnap Magazinnak**, hogy több alkalommal lehettem jelen nyomtatott magazinjukban és könyvsorozataikban. Szeretném köszönetem kifejezni a sok segítőnek, akik lehetőséget adtak írásaim megjelentetésére online oldalaikon.

Olvasóimnak, kik hűséges követőim voltak ezen az úton.

Végül, de nem utolsósorban **édesanyám emlékének** ajánlom kötetemet. Az ő hihetetlen akaratereje, gyermekei iránt érzett önfeláldozó szeretete örökre példaértékű marad számomra.

Kristófné Vidók Margit

Tartalomjegyzék

Alkonyat	7
Zenél a tenger.....	8
Hópehely tánca.....	9
Tulipánok.....	9
Cseresznyevirágzás.....	10
Éji varázs.....	11
Ezüst éjszaka	12
Elfeledett világ	13
Mámoros tavasz.....	14
Mesés pillanat	15
Nyári ragyogás	16
Tenger és fény.....	17
Őszi szőttes.....	18
Sejtelmes éj.....	19
Végszó.....	19
A sziklák felett	20
Ábrándos tavasz	21
Tavasz	21
Tavasz hírnöke.....	22
Tavaszi emlék.....	23
Újra itt az ősz.....	24
Pipacstenger.....	25
A múlt nyomában.....	26
Békés éjszaka.....	27
Bíborfényben.....	28
Búcsúzik a nyár.....	29
Ébred az erdő	30
Elcsendesül a tó	31
Elemek harca.....	32
Elmúlt a nyár.....	33

Éltető cseppek	34
Pók szőtte csoda.....	35
Pillanatvarázs.....	36
A mi dalunk	37
Álmok tüzeiben.....	38
Ami megmaradt.....	39
Beszél a csend.....	40
Boldog percek	41
Vártalak.....	41
Csak ennyit kérek.....	42
Ébredő érzékek	43
Együtt az úton.....	44
Fáj az emléked.....	45
Hozzám tartozol.....	46
Lila álmom	47
Mindent köszönök.....	48
Nélküled	49
Rendhagyó Valentin-nap	50
Percek maradtak.....	51
Tavaszi szerelem.....	52
Csodálatos szerelem.....	52
Várlak.....	53
Végleg elhagyott.....	54
A szerelmedért.....	55
A vágyam csak annyi.....	56
Álmodok rólad.....	57
Az örök szerelem.....	58
Betakar a csend	59
Csókokodban érzem.....	60
Ébredő érzés	61
Ölelj át!	61
Elrejtettelek.....	62
Emlékek	63

Érintésed érzem	64
Gondolkodom.....	65
Ha én lennék... ..	66
Szerelmes vers.....	67
Régi séták.....	68
Ha szembejössz velem.....	69
Jó együtt.....	70
Karjaidban	71
Kereslek.....	72
Ha majd egyszer.....	73
Karomba zárlak	74
Még érezlek	75
Még mindig fáj.....	76
Ne bánd!.....	77
Ringass el!.....	78
Szerettelek.....	79
Veled volt szép.....	80
Utolsó tánc.....	81
Vesztettem.....	82
Visszatérés	83
Békére lelve	84
Elűztél	85
Éjszakák	86
Hosszú az út.....	87
Két világ között.....	88
Könyörtelen emlékek.....	89
Egyszer volt... volt egyszer egy élet.....	90
Hiába minden... ..	91
Gyötrődés	92
Hinni kell	93
Idő.....	94
Sors	94
Számadás	95

Szegénység	96
Idők.....	96
Még mesél a múlt... ..	97
Hímzőnők.....	98
Mikor bánt a szó	99
Lélekvesztő.....	100
Ne siess, idő!.....	101
Magány	101
Örök nyugalom.....	102
Sárga levelek... ..	103
Ahol a csend ölel.....	104
A csend zenéje.....	105
Érzékek tengerén.....	106
Az én ajándékom.....	107
Gyönyörű az élet!	109
Adjon az Isten	110
Elfeledve	111
Ő, a NŐ	112
Egy kicsit másképpen... ..	113
Értsd, és érezd.....	114
Március 15.	115
Légy áldott.....	116
Üzen a szél.....	117
Ébredő világ	118
Megállt az idő.....	119
Messze vagy	121
Igaz szívvel, szeretettel.....	123
Amit adtál.....	124
A legszebb ajándék.....	125
Az élet csodája	126
Égi menedék.....	128
Ne sírj!	130
Halhatatlanok.....	131

Tiszta fénnel.....	132
Karácsony érkezik	133
Ünnepi fényben	134
Karácsony estéjén	136
Kellessz nekünk, karácsony!.....	137
Múlik az esztendő	139
Szilveszteri illúzió	141
Köszönetnyilvánítás	142
Tartalomjegyzék	143

*Pulvis et umbra sumus
„Hamu és árnyék vagyunk.”*

*Életünk karmája,
csillagokba rejtve,
sokmilliárdnyi év,
kódolt üzenete.*

*Miből is lettünk, és
merrefelé tartunk,
a válasz bennünk van,
itt csak áthajózunk.*

(Kristófné Vidók Margit)

2600 Ft
www.holnapmagazin.hu